

Kovács - Popa Daniela

Tiszavirágaim

KOVÁCS-POPA DANIELA

Tiszavirágaim

KOVÁCS-POPA DANIELA

Tiszavirágaim

Minden jog fenntartva, beleértve az egész,
vagy a részletek reprodukálásának jogát!

Borítószerkesztő: Ivánka György

Készült a nagyváradai nyomdában

ELŐSZÓ

Ön, kedves Olvasó, most Kovács-Popa Daniela, kortársköltészetünk egyik legkiemelkedőbb alakjának harmadik verseskötetét tartja a kezében. Egy olyan papírlapokra kinyomtatott, verscsillagokkal beragyogott, sziporkázó égbolt megcsodálására invitálok, melynek barangolása közben, hittel állítom, hogy lélegzetelállító és ámulatba ejtő szóképekkel fog örök életre szóló barátságot kötni.

Elöljáróban a költőnőről szólnék néhány szót. Kovács-Popa Daniela nem Magyarországon látta meg Isten kék eget. Nagyváradon született, s közel húsz éve annak, hogy Reményik Sándor - Eredj, ha tudsz című versének hatására elhatározta, Magyarországon fog élni. Megtanul magyar nyelven beszélni, gondolkodni, álmodni, és legfőképpen káprázatos szóképekkel magyar lírát festeni az Ő nagy műgonddal kérielt, mives, lélekölelő ecsetjével a mai magyar irodalom palettájára. Bátran kijelenthetjük, hogy léleksimogató, magyar nyelvű lírája mára már tökéletesen beérett, hisz valami varázslatos szókinccsel beszéli a nyelvünket, olyan egyedi szóképekkel megfűszerezve, amely párját ritkítja.

A költőnő versei a gyengédség, a szeretet iránti vágyódás mellett: „A vad vágó itt feszül, ujjaim hegyén, / s míg szempillámat lomhán zárom Reád, / Te nyújtózz csak szívem nyitott tenyerén, / én majd a lelkemet göngyölöm alád.” (Ha álom vagy), dalos ajkú pacsirtaként hívják fel a figyelmünket a természet ölelő szépségeire: „A Hold hanyatt feküdt a diófa ágán, / habkönnyű álomként ringatózott rajta, / ahogy együtt táncoltak a szél kottáján, / úgy nyitotta zsilipét a csodálkozók ajka.” (Lengyeli idill). Szinte meleg bizsergés simogatja az ember lelkét e versek olvasása közben, mert olyan csodás, kézzel tapintható képeket láttatnak ezek a sorok, hogy legszívesebben mindegyiket felszögeznénk lélekszobánk falaira.

Ám a természet megóvásáért is gyakorta felemeli Kovács-Popa Daniela a szavát: / Baltaél mélyült az erdők húsába, / és nyomába

megindult a vér, / a bütykös tölgyek eddigi dús ága / holttá vált a dorongok tövén./ (Ember vagyok).

Számtalanszor megesik, hogy az ünneplőbe öltözött szó, ajkáról vágyszárnyak óhajsuhogásával érkezik el hozzánk, s mi bámulva csodáljuk e költő kristálytisztá, gyermekien őszinte valóságát. „Szeretném fölkatatni, s végül megtalálni / azt az egy csepp rejtőzködő, tiltott örömet, / rímekbe tördelni, majd szavakká formálni, / és átnyújtani nektek legszebb gyönyörömet.” (Új szentség nyomában) Szóvirágainak pompázatos szirmai ebben a kötetben, csak úgy ontják a líra nemesen édes illatát. Átlátszóan kristálytisztá, jó szándékú szíve, az elesett embereket felkarolni vágyó akarata, sok-sok verséből kicsengve még a legmogorvább olvasóból is előcsalogat egy elismerő tiszteletet, csodálatot kiváltó mosolyt.

Válogatott, finoman ívelt szavai közt előszeretettel rejt el egy-egy régies hangzású kifejezést, melyek világítótorony módjára hívják fel a figyelmet az ezer árnyalatban élő magyar nyelv kiaknázatlan szépségeire. Tudatosan éli és hirdeti a szép szó szükségességét, nemegyszer elítélve anyanyelvünk sárba tiprását, megcsonkítását. „Nem hajt új ágat ősmagyar nyelvünk? / A szép szó elhal. Nem kell senkinek. / Meghajszolt és holtra fáradt lelkünk / behódol korunk törvényeinek? / Hagyjuk? Én bizony nem. Nem hagyhatom. / Kazinczy lüktető láza visszatart. / Nézd, Barátom... gyűl a sokadalom, / Ady Komp-országa Nyugat felé tart. (Üvölt a vészharang)

Költői sokrétűsége, nagyjaink iránt érzett elkötelezett tisztelete, számos versében megnyilvánul. Példáсан szép megemlékezést írt a rövid, de fájdalmas életutat járt költőről, Radnóti Miklósról. „A halálraítéltnek” című versében tökéletesen megtalálta Radnóti hangnemét, s tudom, ez nemcsak hetekig tartó kutatómunka eredménye volt, hanem a költő szellemével való őszinte, tisztelettel érdemlő, teljes azonosulásnak is betudható. Mélyben gyökerező tehetségfáján egy újabb ág rügyezett ki ezzel a vesssel.

A legnagyobb elismerés hangján kell szólnom József Attiláról írt költeményéről. „Én továbbviszem fáklyád lángját” adja meg

a költőnő a vers címét, s egyben irányt is mutat az olvasóinak a saját rendíthetetlen elkötelezettségéről. „De én élek. S mint túlélő végzet / bejárom a világ hosszát-szélét, / s rábírom e birka nemzedéket, / hogy a valót sírkövedre vessék. / A valót... hogy Szárszón, aznap este / sétálni vágytál csupán. Szótlanul. / Ízt kerestél az aznapi vershez, / nem sejtve, hogy a vonat megindul.” Meghatóan szép, tévedhetetlenül igaz és felemelően emberséges vers kerekedett az elkötelezett hit és az igazságkimondó akarat mindent elsöpítő vajúdásából. Amellett, hogy csodálom ezt a hihetetlen erejű, megalkuvást nem tűrő képességet, vitathatatlan, hogy olyan kiemelkedő költői lelkülettel áldotta meg Őt a Teremtő, mely képes a legparányibb fényforrás birtokában is rálelni a helyes útra, s a legnagyobb fájdalmak, hiányok elviselése mellett sem hajlandó az igaznak érzett, talált, vélt útról letéríteni.

Mindenképp említést kell még tennem a „Vértvajúdó legenda” című költeményéről. Ez a daccal dúsitott fájdalomözön, konok kínban érlelt sorokba szedve, egy olyan szenvedő, odavágós kitárlkozás, mely nagyon ritkán, keveseknek tör fel így a felszínre. József Attila kései siratójának a XXI. századi mesterváltozata ez a költemény. Nehéz vajúdással szakadt ki a költőnőből ez a vers, és a haragos vádaskodás ellenére is az apa iránt érzett végtelen szeretetről tesz tanúbizonyságot, olyan kimagasló költői eszközökkel, akkora átéléssel, melynek olvasása után nincs kétségünk afelől, hogy igazgyöngyként csillog majd e vers a magyar irodalom egén. „Megloptál! A falánk rög gyomrát tömted meg, / jóllakattad meleg, boldog álmaimmal. / Miért fontál eskükből hosszú kötelet, / hogy lásd, amint jelenem húsába irdal? / Jöjj, szórj sebeimre égő nátriumot! / Ezerbűnű vagyok. Ítéld, verj meg érte. / Most nem keresem meg a parányi zugot, / mely régen oltár volt esti vezeklésre. / Gyere, ne ácsorogj ott, / mint vérig sértett halott! / Kóstold meg a kinkeservet, kijózanít. / Vajon lesz-e így is mosolyogni kedved, / ha büszke melledbe dacom kése szakít! / Hallod, Apu, könyörgök... Fel kell ébredned...”

Kovács-Popa Daniela minden versében gyémánt tisztaságú üzenet rejtőzik, hiszen számára a szépirodalmi alkotás nem más,

mint lélekpapíron megjelenített, vérrel megírt érzés. Szólhat ez akár a boldogság kiteljesülő felmagasztalásáról, vagy a pokol tüzesen izzó bugyrainak megjelenítéséről, számára az a fontos, hogy minden rezdülését az olvasóval is érzékeltethesse. Az ilyen, belülről dobbanó szívhangok képesek valamennyi érzékeny fülű emberben már-már siketítő hangerővel dobogni. Valamennyi versét az őszinteség szeretetfonalával szövi, mert, aki a szívével tekint a világra, az előtt nincs, soha nem is lesz korlátozva a látóhatár. Bátran ajánlom hát a kedves Olvasóknak e verseskötet olvasását, és bizton hiszem, hogy a költőné verseinek ismeretében egy új, érzelem gazdag, értékálló, humánus országba váltotta meg az útlevelét.

MILLEI LAJOS
LENGYEL

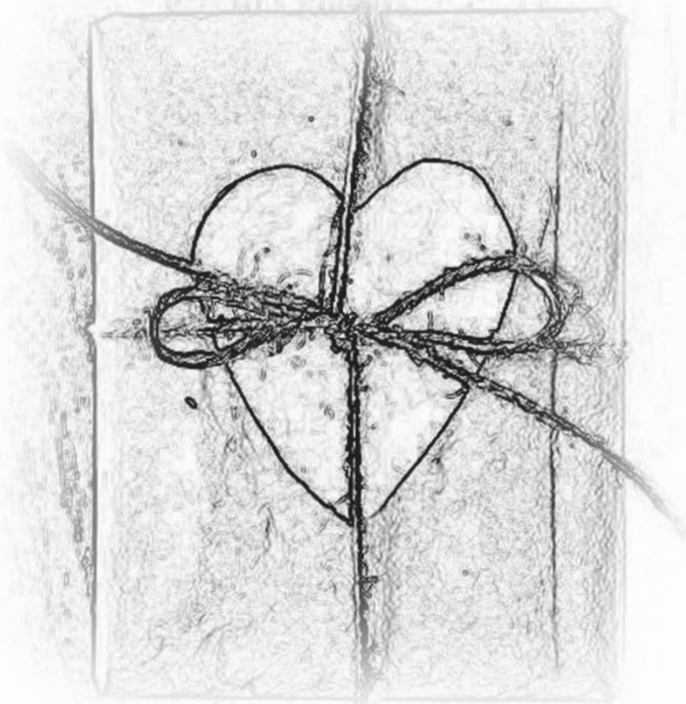

Szógyermekem

Mélyemben lüktet, hasít akár a kés,
fojtogat, megkínoz kegyetlen vadul,
s míg egyre intem a sajgó szenvedést,
ő vergődik, mint ki sosem szabadul.

Hosszasan vajúdom, világra hozom,
könnyes tekintettel borulok fölé,
áldott szülőként tenyeremen hordom,
s míg én övé vagyok, ő mindenkié.

LÉLEKHAMUBA SÜLT ÚTRAVALÓ

*Meggyőződésem, hogy az ember legbecsesebb kincse ebben a szét-
hulló világban, maga az élet. A sajátja, és azok élete, akik ér-
telemmel töltik meg ... óvjuk hát, vigyázzuk, ne rohanjunk léleksza-
kadva önmagunk mellett, hanem tegyünk eleget vágyainknak, mert
bármennyire sérthetetlenek gondoljuk magunkat, mindannyiunk
élete egyetlen homokszem Isten játszótérén.*

Üvölt a vészharang

Beteg a Hazánk, Barátom. Beteg.
Fénylő bízása nyomorrá duzzadt,
az alázat megvetéssé vedlett.
Nincs már senkiben ép értéktudat?

Nem hajt új ágat ősmagyar nyelvünk?
A szép szó elhal. Nem kell senkinek.
Meghajszolt és holtra fáradt lelkünk
behódol korunk törvényeinek?

Hagyjuk? Én bizony nem. Nem hagyhatom.
Kazinczy lüktető láza visszatart.
Nézd, Barátom... gyűl a sokadalom,
Ady Komp-országa Nyugat felé tart.

Én nem megyek. Állom majd a szitkot,
de nem alkuszom. Nem én, Barátom.
Boldog tagadás ez, mely nem inog.
Parányi porszem tán, de sajátom.

Mulandó minden

A Hold híg ezüstje hűvös, mint a dér,
gyűrött arcán vén századok vonultak,
míg sugara pihen járdánk tört kövén,
megjárt útjai múlt-örvénybe hulltak.

Semmi sem örök, rög porába hervad
bizonyossággal együtt minden hűlt remény,
az ígéző dal, mely ringatott tegnap,
mára csak egy halvány emléktöredék.

Kettőtök közül

Ha arcodba mélyülnek a fáradt sóhajok,
s néma könnyeid mozdulatlanok,
szívedbe váj a mostoha sors karma,
a magas Ég felé mindkét karod tartva
jusson eszedbe, hogy hull a lélek vére,
de ha felfigyelsz szíved énekére,
tudni fogod; lehetsz gyöngye, törpe,
belemerülhetsz a sötétbe, ködbe,
s ha netán térdig elkopott a lábad,
míg számtalan, rögös utadat jártad,
és mindkét talpad véres, merő seb:
kettőtök közül Te vagy az erősebb!

Legyen benned hit és szilárd akarat,
nincs lehetetlen a szabad ég alatt.
Nézd csak meg a hitbe merülőnek
kudarca sincs, hisz súlya vész a kőnek,
takarhat kezével kint, tövist, sebet,
de ajkai közül áldott dal ered,
mikor azt hinnéd, minden hiába,
sóhajts egy nagyot, s kiálts a világra,
ha mély völgyedet pára fekszi meg,
kettőtök közül Te vagy az erősebb.

Ma Istennel perelek

A világ zaja végre csendbe merül
itt, hol megszokottá vált a fájdalom,
hangom sikít, de lelkem meztelenül
nyújtózik feléd, mint vérző gyászhalom.

S míg vállamra az Élet terhe roskad,
könnyem folyama hol árad, hol apad.
Édes Uram, ha örök hatalom vagy,
jusson időből egy árva pillanat!

Itt vagyok... itt lent, a kudarcokon túl,
ahonnan soha nem látom az eget,
hol a lemondások harangja kondul,
s ritka mámorból a semmi integet.

Uram, miért fáj, éget elevenen,
ha a világ lelke száraz, puszta csont?
Miért örülök, ha van ki sír velem?
Mivé alkottál? Én keserves bolond!

Nézz csak végig, Uram, napjaim során,
a boldogság felé rettegve nézek,
mintha stigma volnék bűnöm homlokán,
s fojtanék kézzel lüktető emléket.

Ne építsd vissza, amit a Sors ledönt,
Édent sem, gyönyört, vagy ritka kincseket,
csak míg a hátán hordoz e büszke Föld,
élni legyen képes, amíg még lehet.

*Még ha erény is
az alázat, nagyvá tesz.
Nem sikeressé.*

Csak jussak el oda

Oly jó volna egyszer elhagyni mindent,
hulljon le rólam, akár egy gyúrt palást
az olcsó jelen, a rémült hallgatás.

A sors fölött állni egy hegygerincen,
akárcsak egy büszke, égbe szúrt torony.
Ölembe hullna minden nyári reggel,
s úgy játszanék az ébredő szelekkel,
mint Ilka-patak a homokzátonyon.

Tudom... tudom, a hegycsúcs virágtalan,
de ott a magosban nincs kórság, nyomor,
nem sajognék látván, mily sok könny omol.

A fellegek fölött szűzi, ártatlan
a nagy titok, mely innen láthatatlan.

Aki odajut, reszket örömeiben,
és ott ragad az álom búvkörében.
Én ott élném le, ami még hátra van.

Új szentség nyomában

Szeretném föl kutatni, s végül megtalálni
azt az egy csepp rejtőzködő, tiltott örömet,
rímekbe tördelni, majd szavakká formálni,
és átnyújtani nektek legszebb gyönyörömet.

Szeretném... jaj, szeretném vele meghálálni
az élém terített, lágy hit-szönyegeteket,
tavaszillatú, áve-szófénnyel táplálni
a szépre szomjas, felém tárt kebleiteket.

Bújj hát közelebb

Nincs ma a Napnak rontó tűzvarázsa,
de a dermesztő szél boldogan nevet,
míg két hársfaág között meg-megreked.
Idáig hallik pajkos kacagása.

S ahogy kuncog ott, Istenem, az ajkam
mosolyra nyílik, s rajta ringatóznak
az üde, zsenge bimbói a szóknak,
s én csokorba gyűjtöm, hogy neked adjam.

Neked... annak, ki nagy kortyokban issza
a szóba préselt vágynak édes borát,
s ki azzal hűsíti lázas homlokát.
Őt vinném mindig vissza, vissza, vissza...

Oda, ahol nincs szomorúság, magány,
hol minden szépségre a Nap nyila hull,
a kacér színesség soha nem fakul.
Itt építsd házadat, lelkem udvarán.

Én maradok!

Hányszor csábított már el a messzi távol,
és búcsúzkodtam is, mindenkitől sorba,
gátakat áttörve, gyötörve a vágytól...
Ó, már a gondolat is milyen ostoba.

Hová mehetnék el? Hisz, mint megnyúlt karok
fognak be folyók, erdők, aranyló rétek.
Mégfeszítve szűköl a szélnek, s bár vacog,
e köd ülte tájon megnyugszik a lélek.

Te menj, ha menni tudsz. Építs tündérvárat
idegen tájakon nagy álmokat várván.
Hetedhét-határon túlra vidd a vágyad,
fejedet pihentesd ismeretlen párnán.

Edd meg más kertjének keserű gyümölcsét,
szolgálj ki más világnak gőgös urait.
Nem utálta így soha fogoly tömlőcét,
mint Te most vendégszobád bizarr zugait.

De a szükség nagyúr. Míg az dönt helyetted,
koldusút lesz utad. Idegenben. Távol.
Ha honvággyal szózott ételed megetted,
úgyis hazatérsz majd a messze-világból.

Én maradok. Itt, hol tücskök zenéjére
hull álomba lelkem minden áldott este.
Hazám alkonyába olvad szívem vére,
ott, hol visszatérő lépteidet leste.

Hosszan alélva

Nagy falak mindenütt. Az évig nyúlnak.
Túl buzgó sorsunk építi is sorra,
mi lebontanánk, ám de ránk zúdulnak.
Vágtázik az idő, a homokóra

pereg... pereg, akár a magasra vert,
finomra örült vén álmaink pora.
Jaj, mi élni vágyók, telhetetlenek
életet lopni térünk nyugovóra.

*Ne vess kínomon,
de egyet ne felejts el:
ma én, holnap Te.*

Útravaló gyanánt

Dalolj, Költő, mint ajzott ideg
pengesd húrodat,
adj új hangot a nagy semminek,
gyásznak s nyomornak.

Dalold, Költő szíved ütemét,
mely tilt és tagad,
odakünn a lelkek csöndje véd,
ott leszel szabad.

Dalolj, Költő, hadd zengjen a húr,
sírjon, mint a szél,
s ha a rívás ezer szívben túr,
igazat beszél.

Kínod kelyhét egyszerre idd ki,
mint kit sújt a vég,
mint, aki kész szívet fojtani,
s dalod hadd vigyék.

Dalolj, Költő, dalolj szerelmet,
derűt és reményt,
s én ringatózok majd, mint gyermek
szavad melegén.

De ne feledd, a mívés szavad
menten elszárad,
ha halk sóhajodhoz nem tapad
igaz alázat.

Invokáció

Hús éve lapul bennem lágy simogatásod,
és hordozni is fogom mindaddig, míg élek.
Óvlak, felemellek téged, hogy szlengrovások
ne árthassanak néked, Te szép magyar ének.

S ha lesből támadna rád egy magasabb hullám,
a böszme eszmék elől szívem alá rejtlek,
Te finom szövésű, Te ékes lélekruhám
boldog vagyok, hálás, hogy Téged viselhetlek.

Látod, miként hódol páratlan szépségednek
egész Európa? Lábaid elé térdel.
Tisztelnék téged írek, finnek, német népek,
csak a magyar sároz be, a magyar becsmérel.

[...]

A sírás görcse rázza Kosztolányi álmát,
Kazinczy vágyai felett örvénylik a bánat,
mert az égig nyújtózó líra óceánján
a nyers pongyolabeszéd fület sérve átcsap.

Mivé lett a vers, a szép szövetű költemény,
a mívelt magyar szó örökre odaveszett?
Talpra Költő! Félárbocra zuhant a remény,
öntelt vércsék vijjognak a Parnasszus felett.

Gyere, Költőbarátom, ragadd meg a kezem,
és védjük meg együtt a csipkeszó varázsát,
vess vesszőket, pontokat mától a versedben,
adjuk vissza a vers egykori méltóságát.

Amíg elhiszed

Van az életnek különös varázsa,
van, hogy lábaid ugrós kedvűek,
van, hogy válladat nyomja egy-két mázsa,
s a kétség gyakran füledbe nevet,
van, hogy elillan sok hiú álmod,
hogyminden sorshullám egyre magasabb,
s hogy ilyenkor sehol sem találsz
azt a tenyeret, mely ezek fölött tart.

De amíg elhiszed, hogy a súlyos köd
csak pillanatnyi életzivatár,
míg újjászülethet régi örömöd,
s bár sebzik, fojtják, de élni akar,
addig vígan a köd árnyain át
haladj előre, hisz begyógyul a seb,
hagyd magad mögött mindazt, ami bánt,
gondtalan ember, ki vidáman temet.

Dicső megállni a vihar verését

Ha letipornak, ne hasadj ketté,
ne lássa más a mélyen vajt sebet.
Azáltal válsz majd viharedzetté,
míg összeforr, tanúsíts türelmet.

Meglátod majd, a sár, mi rád tapadt
leszárad, mint bágyadt-szirmú virág,
és elvéreznek csapdájuk alatt
a lesből rád rontó bőszerű fiúk.

*Ha te becsapsz, csak
magamban csalódhatok.
Én hittem Benned.*

Ne csak nézz, láss!

Hajoltál már egy nyírfa bokájához,
s láttad, hogy öleli át a folyondár,
és az alkonyat pazar pompájához
szóltál már úgy, hogy megrengett a határ?

Hajoltál már a füledt estben úszó,
testtelen álmában nyöszörgő szélhez,
mikor zokogása bús hegedűszó,
ha hozzásimul lelked szövetéhez?

Hajoltál már a szépség templomába,
melynek oltárán minden fűszál neszelt,
s láttad, hogy a pirkadat könnytavába
szent alázattal mosakodott a kert?

Hajoltál már, mint fagyalbokor ága,
ha langy-ölében ringatja el a fényt,
s mint nem sejtett magból lábad nyomába
szökkent már szárba a csipkés terebély?

Hajoltál már, mint fellegeknek árnya
hajol el mélyen a Gaja-völgy fölé,
de semmit sem láttál, mintha vak járna
a világon átfénylő csodák közé.

Nézz lélekablakomon át

A fecskék már rég elrepültek délnek,
kihalt fészükben az őszi szél pihen,
s járdánk mentén, akár egy requiem,
lámpák feszítik mellüket az égnek.

Sápadt tüzük a ház falára lobban,
az aranyló méz lecsurog a fákra,
s alászállva, mint csintalan madárka,
játshi gyönyörrel fürdik meg a porban.

Kecses kéményekből füstszál göngyölög,
s úgy riszál a léghen, oly szertelenül,
hogy megszédül általa, megrészegül
az avarpaplan alatt szendergő rög.

Megszédülök én is. Mint ajzott ideg
lúktet eremben, s hulláma meg nem áll,
az őszi varázs, mely röpke szóba száll,
hogy te is lásd, és rabul ejtse szíved.

Te jól tudod, Uram

Imádság zendül a magyar rónaságon,
biztos szárnycsapással az ég felé ível,
akárcsak az álmom, hisz azt fel nem adom,
és nem is osztom meg csak egyvalakivel.

Ó, hány emberálmot nyűtt már el az élet,
miként vihar-himbálta virágkelyheket,
Te jól tudod, Uram, hogy én sosem kérek,
ne teremts nekem se búsat, se édeset.

De az árváknak adj, akiket honvágy rág,
s akiknek hiányzik az édes dajkadal,
akik még elhiszik, hogy van csodaország,
még akkor is, ha a nincs szívükbe vagdal.

A nincsteléneknek, akiket bús közöny
ostromol és mardos, mint engem egykoron,
akiknek otthonában nem terem öröm,
akikre nem nyit ajtót egyetlen rokon.

A hitetleneknek, kiket már becsapott
százszor és ezerszer a hitvány embergőg,
kik már szentül hiszik, hogy Te vagy a konok,
hogy Te szősz vágyuk fölé hideg szemfedőt.

A betegeknek adj, kínjaikat enyhítsd,
hisz lelkük attól tompa, ernyedt, szárnyszegett,
nézd, könnyükben olvadt lemondás van, segíts,
hogy újra kacagjanak, mint a gyermekek.

Kebledre öleld a reményteleneket,
hassa át szívüket a végtelen teltség,
az egymás ellen acsarkodó lelkeket
tanítsd kérlek, Uram, hogy egymást szeressék.

*Van az úgy, hogy a
mesék életre kelnek.
Mások meséje.*

Adjátok vissza! *(Lehner Zalánnak)*

Egy angyalt sodort utamba az élet,
hamvas szívében hógyopárok nyíltak,
de szemei oly keservesen sírtak,
lázuk azóta is gyötörnek, égnek.

Hosszan csodáltam őt a szívemen át,
s ő egyre búsabb, szürkébb lett és fáradt,
tekintetében mélézott a bánat,
mégse bujkált benne semmiféle vád.

Pedig én, te, s az élet sebezte meg.
S noha aggodalom járta át szavát,
bennünk kereste a sors színaranyát.
Adjátok vissza a hitét, emberek!

Hogy mihez is kezd vele, majd elvállik.
De szabadon döntsön. Mint egykoron mi.
Csak segítsünk hitét összefoltozni,
hogy ő jó maradhasson mindhalálíg.

Mert hagytam

Nem rajtad múlt, hogy alulmaradtam.
Én hurcoltam ajkamon a csendet,
én pólyáltam be a gyöngye lelkét.
Összes sebét érénybe csavartam.

Hagytam, hogy árts. Érezd magad nagynak.
Hogy az voltál-e? Nagy. Veszedelmes.
Szép diadal ez. Méltóságteljes
úgy nyerni csatát, hogy győzni hagytak.

Jól hallod. Én engedtem, én hagytam,
s mit bánom én, ha sírtam is érte.
Százszor, ezerszer mondom, megérte.
Lent állok bár, s mégis gazdagabban.

Nem kenyerem a megalkuvás

Szomjas vagyok. Álmom heve úgy tapad rám,
mint lucfa ágain a ragacsos gyanta,
mint a borostyán az ódon bástyafalán,
nem fog se a szélvész, se az idő rajta.

Lábam már súlyos, akár az ólomdarab,
szomjamat oltanom kellene mielőbb.
Volna mivel... kering itt víz, s felzúg a hab,
nem hajtok térdet a tisztos muszáj előtt.

Számos kétely lapátol port a hitemre,
míg lábam mocsáron, ingoványon átkel,
de csökönys vagyok, és nincs az ínyemre
az álló, poshadt víz. Nekem friss forrás kell.

*Van, ki azt hiszi,
ha főmre lép, egy fejjel
magasabb is lesz.*

Ritkul a magyar

Esteledik. Vad szél süvít az éjben,
zokogásától a föld is megremeg,
magyar szív kondul valahol a mélyben
jajgató halálszagú kínkeservet.

Sírjukban forognak a holt Árpádok,
jajuktól zeng a hortobágyi puszta.
Ó, Istenem, de sok-sok pogány átok
tépte a magyart, ölte, verte, zúzta!

Tatár-dúlta Pannonia-vidék,
számos idegen kéz szétszaggatott.
Szótlanul túrtük, hagytuk, hadd vigyék,
mi valamikor hunok gyöngye volt.

Hol a magyar reménymagot vetett,
ma dudva nő, kóró, hasztalan gyom.
Mintha rontás ülne e táj felett,
ádáz sorsharag magyar vállat nyom.

Istenharag ez? Csúf sorskáromlás?
E vidéken örökkön csak kín dül?
Akár átok ez, akár megtorlás,
ritkul a magyar, egyre csak ritkul...

Te, ki sorsunkról döntesz odafenn,
nem látod néped? Dög-halmokba dül!
Holtig sajkunk majd? Nem lesz sohasem
magyar szív, mely békésen megvénül?

Mondd, meddig fojtod még szíved kényeként
bús népünk vágyát, hitét, akaratát?
Mindenfelől fázik, éhezik szegény.
Hány csapást mértek rá bőszen istenadták!

Kétezer évig annyi magyart nem ölt
sem kórság, sem igazók úri gögje,
mit amennyi ma hóhérekre került.
Kipusztul szép fajunk, elvész örökre?

Nem volt még...

Nem volt még lélek olyan hitehagyott,
nem ringott még a sors szikár kebelén
annyi árva, szegény, bús kitagadott,
mint ma, e komor Szeretetünnepén.

Nem volt soha még annyi szakadt szívín,
unni való álság zsidvásárokon,
és nem fojtott még az esthajnali kín
annyi zokogást, mint most, karácsonykor.

S nem gyötört még annyi fájó, tompa gond
emberálmokat - vígságot hazudván,
valaha ez az új álmok hava volt,
ma sóhajt vágyunk úri javak után.

Mégis mennyi álkincs, mennyi silányság
födi be a fényt, a valódit itt bent,
ily szeretetéhes nem volt a világ,
mióta vásáron árulják Istent.

A fényfüzér árnyékában

Ma még minden embert kapzsiság mérgez,
holnap oltárra dől elmaradni térdét,
s amíg szent ígéket szorít szívéhez,
öt sebből engedi kicsurogni mérgét.

Ám szívós a méreg, bár peregve hull,
később molyként újra lélekbőrét rágja,
vad közönybe gázol, még mélyebbre fúr,
s harsányon lobban fel győzedelmi lángja.

De hiszem, hogy e véres rongyvilágon
egyszer majd szent béke szövi be lelkünket,
egyszerre lehet mindenütt Karácsony,
és minden emberszívben Szeretetünnepe.

Ember vagyok

Fáradt színeiben ég az alkonyat,
villózik, mint hattyúnyakú rozsa,
aranya kúszik a vén liget alatt,
szemembe néz, nagyon bánatos.

Hozzám simul lágyan, majd karomba dől,
puha gyolccsal tisztítom sebét,
aggódón faggatom bánata felől
elnézve fakó öltözetét.

Mesélni kezd. Amíg az útját járta,
mezők fölött csöndben virrasztott,
minden lélekre szeretve, megáldva
éltető meleget bocsájtott.

Majd embert látott. A bűn avas szaga
lengett barna barázdák fölött.
Álmok gyúltak, majd lobbantak magasba,
de kapzsiság fészkelt mind mögött.

Baltaél mélyült az erdők húsába,
és nyomába megindult a vér,
a bütykös tölgyek eddigi dús ága
holtta vált a dorongok tövén.

A csonkká vált erdők bokrai között
fegyver feszült vadászmarokban.
Riadt őzanya csöppnyi gidát őrzött,
amikor a gyilkos tár robbant.

Bambusznádak aranyló kalászán túl,
hol születnek a nagy tengerek,
könnyezőn, fájón a víz is megmordult,
mert habjában emberszenny pezsgett.

Szemlesütve hallgatom. Annyira fáj!
Szava megfojt, mint egy vasmarok.
Fejem búbjától a lábujjamig vāj
utat a szégyen. Ember vagyok.

Temetetlen múlt

Sírkertek alatt, a temető szívében
a szelíden alvók álma törik ketté,
ma már egyik sem nyugszik élők hitében,
csak koporsószőgek tartják össze testté.

Valahol a völgyben, a kápolna mögött
komor lelket őriz egy névtelen verem,
s bár senki sem hallja, Ő mégis könyörög
hullatva a könnyeit, fájón, védtelen:

„Te fásult sírásó, kérges kezű ember,
nem fájdtják szíved a háborgó szavak,
hogy tudsz fütyülni e csendre intett kertben,
amíg én kutatom az életnyomokat?

Oly régen bolyongok e holt világ felett,
s míg selyempalástot terít rám az este,
én keresem rám vágyó feleségemet,
ki múltam árnyalakját tán elfeledte.

Ó, emeld fel rólam e súlyos föld terhét,
mert oly rég vár vissza a kicsiny faluszél,
ahol leéltem rég ifjúságom felét,
a ház, hol jó apám és édesanyám él.”

„Aludj csöndben inkább, Te kóborló lélek!
Ne vívj önmagaddal értelmetlen harcot,
szívedet csitítsd, mert hiába is kéred,
földi élet nem hall síron túli hangot.”

A szilárd föld is reng a kopjafák alatt,
moraja fák kérgén hangos dühvel reszket,
hisz úgy rí sírjában a bús szellemalak,
mint száműzött fogoly, kit bilincsbe vertek.

A sírásó e kintől szelíddé válik,
kezével törli meg könnyet ejtő szemét,
és amint szűk nyílást megsegítõn váj ki,
egyre fogy a sírás, és halkul a beszéd.

Elindul a lélek kies pusztákon át,
otthonára lel a rég nem látott völgyben,
s míg ablakán át nézi a mécsfény táncát,
szeretett asszonya blúzát veti földre.

Szemeinek méze új vágyaktól ékes,
csókokat ízelve lehunyja a szemét,
egyre pironkodik, mint egy tizenéves,
s becézve öleli újdonsült szerelmét.

Átokként sújt le a halottra az élet,
a látottaktól a szíve kettéhasadt,
mint ki véletlenül, árván erre tévedt,
bandukol hát tovább a selyemég alatt.

Komor tekintete a semmibe dermed,
gyermeki menedéke könnyébe olvad,
de apróra tépik tomboló keservek,
és ettõl a szíve fázón összeborzad.

Édesanyja csöndes, mint a kertek ősze,
hirtelen megvénült fájdalmában szegény.
Alázattal türte, hogy az élet bõszen
elkússzon belõle, akárcsak a remény.

Ősz hajú apja a régmúltba révedve
folyton ott időz a fia képe mellett,
szinte beolvad az emlékrengetegbe,
csak sírása töri meg a néma csendet.

Mint tomboló szélvész zúg végig a pusztán,
s a látott démonkép igaz-vérét issza,
úgy lesz a férfi is egyre szomorúbbá,
ahogy sírógyához megtörtén tér vissza.

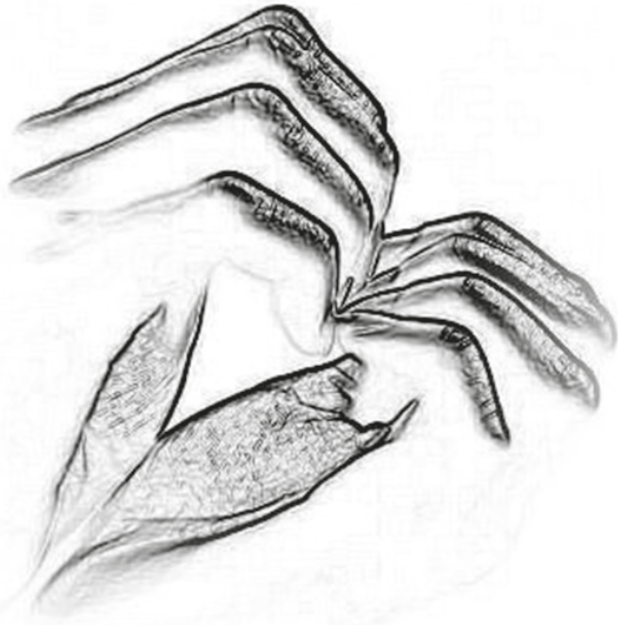
A lehanyatló Nap rút üszkében égve
sírok erdejében szomorún szétekint,
s belesikoltja a forró esti szélbe:
„Ó, Uram, engedj hát porrá lennem megint!”

Menekülnél vissza

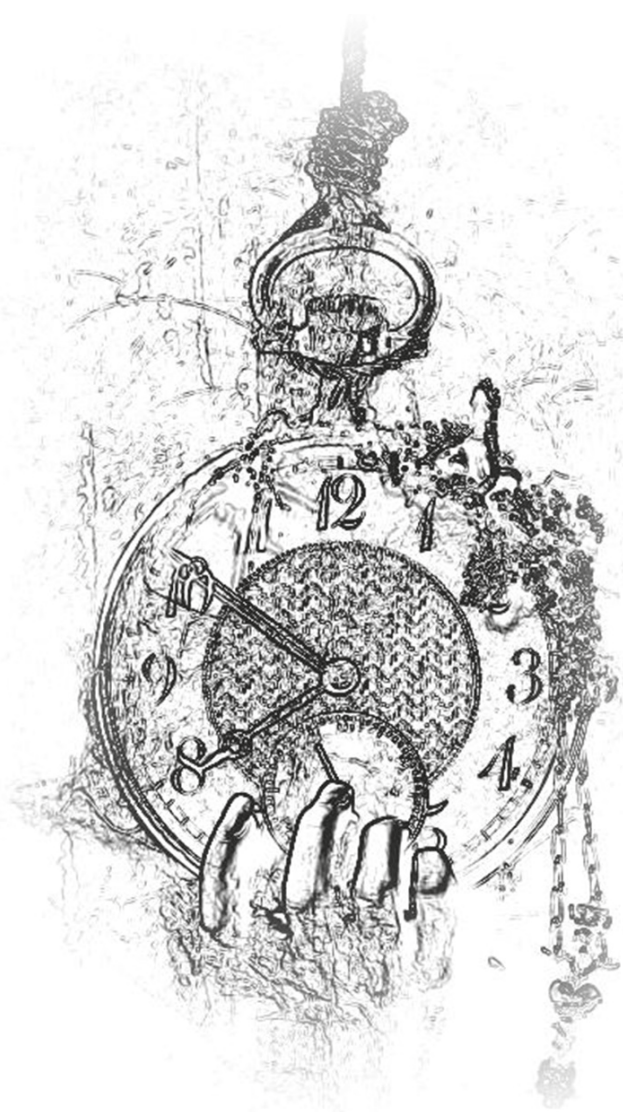
Nincs boldogság. Csak boldog percek vannak.
Mámorból születtek, s mind csöndbe fűlnak.
De míg benned élnek, mint repcemagvak
szárba szökkennek, s aranytűzzé gyúlnak.

Lángjuk szent láza fellegekig emel,
mindig többre-vágyó lelked mosolyog,
s egyszer csak, mint álmodban, úgy zokogsz fel.
Hiába szöknél. A vén idő forog.

Lezuhansz. Kettétörsz. Százszor jobban fáj,
hogy jelened újra józan és rideg.
Menekülnél vissza, de a sorshomály
utadat állja. Létezel. De minek?

*Mondd, hány érintés
születik tenyeredben?
Öklödben hal mind.*

Csendes kétségbeesés

Az idő átölel, mint határtalan tenger,
jajveszékel bennünk a múltó órák szava,
még ha szeretünk is, de szívünk szállni nem mer,
hisz, hol van igaz szerelmünk kacagása ma?

Hányszor gázolunk vadul éjbe, árnyba, gyászba,
messze életünktől? Az idő-homok pereg.
Amíg létezésünk nem ringat bölcsőt másba,
lelkünk hánykolódik, akár egy züllött beteg.

Éhhalálra ítéljük vágyaink reményét,
amikor merész álmaink láztól remegnek,
ó, ne csak csodáljuk az élet messze fényét,
hanem e fény birtokában élünk, emberek!

Mire feleszmélünk...

Úgy röpülnek olykor felettünk az évek,
mint aranykalász fölött a tikkasztó nyár,
míg megértjük szavát sorsunk ajkívének,
valaha volt hangja már rég-rég messze jár.

Oly gyorsan suhan el mellettünk az élet,
mint, ahogy tavaszodván sóhajt fel a rét,
s míg szívünket járják ígérő remények,
velünk együtt sorvad a sok büszke emlék.

Úgy robog velünk a száguldozó végzet,
miként vágató vonat a táj homályán,
mire feleszmélünk, hogy nem élni vétek,
létünk felét leéltük álmodva, árván.

Te még mindig...

Bölcsőtől a sírig oly rövid az út,
olyan kevés a visszajáró tavasz,
de a „nem lehet” sírnivaló, hazug,
megvetéssel teli sorsra tett panasz.

Időtolvaj az, ki mindent elhalaszt.
Létláb elé roskadó, csúf nyomorult.
Tényleg nem látod? Már Halál-tél havaz,
s veszni hagyott álmod más felé fordult!

Fejed már csak régvolt hímporától zúg.
Nyakad köré vaskos kötelet akaszt.
Vágyad aranyfüstje a semmibe fúlt,
és te még mindig „majd holnap”-ot kacagsz.

Van-e olyan csönd?

Egy sarkot keresek, puha menedéket,
hol nem érhet utol sem szó, sem tett, sem vád,
ahol égő kínom fájó idegének
végre nyugta lenne, nem gyötörne tovább.

A csöndet keresem. Emlékittas békét,
ahol betakarhat a jótékony homály,
s érzékenyre hangolt szívem tompa ércét
már összetörhetném, amikor nagyon fáj.

Van-e olyan csönd? Van-e olyan menedék?
Oly súlyossá itatta szárnyamat a könny,
a semmi nyújtja felém aszott csont-kezet,
és talpig befed a vigasztalan közöny.

Engedd szabadon

Aludj csak. De engedd, hogy álmod
szabadon, akár a nyár füstje
szökjön csak el. Ki az ablakon,
mint vágótázó mén vágótól úzve
futni szokott. Sosem tűr hámat.
Csapjon rád sorsgally, tépjen tüske,
te engedd az álmod szabadon,
és hagyd, hogy helyetted - leküzdve
időt, teret - ugorjon árkat.
Lopjon akár! Égjen nagy tűzbe,
mint szikkadt bogáncs a parlagon,
de az eszmék füledt sűrűje
ne kösse nyakára a jármot,
ne hagyd, hogy vércse-kedvét tūrje
a valóságnak. Ez hatalom.

Vess meg bátran

Ma láttam a megvetést szemed bogarán.
Mondd csak, ültél-e már sorsom küszöbére,
és onnan láttál-e túl minden zárt szobán?
Talpad vére csordult-e utam kövére,
ettél-e nyers fájdalmat múltam asztalán?

Jöjj hát közelebb. A szakadéktól ne félj,
a csipkeszirt mentén fészkelte minden vágyam,
itt felsíróbb a szél, meredek a szegély,
de tiszta könnyüket a bazaltba vájtam.
Számold meg a bevésést, s utána ítélj!

Hallgasd meg a csöndet, melybe temetkeztem,
ha kegyetlen vád ért. A szó metsző gyilok.
Tán hitvány is voltam, vágytam és elestem,
ám a vétkek büntetése szent égi jog.
Közelebb is jöhetsz, lépj át a csendemen.

Nézd csak meg legtisztább álmom temetését,
nem zihált még ily fájón emberi lélek,
nézd, hány kétség marta szárnyam lengetését,
és mégis nemesít a tudat, hogy élek.
A sors pedig kacag. Hallod nevetését?

Már kikacaghatsz Te is, ítélj el bátran,
de tudd, hogy sorsomat nem cserélném veled.
S legyek indulat bár, vagy méreg a szádban,
lásd, lelkem még mindig új cél felé remeg.
Hogy közel engedtelek? Már meg is bántam...

Én felvállallak

Kérni szoktam, de sosem koldulok.
Gazdag vagyok, míg van némi hitem,
míg szabadon kering bennem minden,
s mindenem felével hozzád futok.

De Te, ha szeretsz, ne ezért szeress.
Ha szívvel győzől, győzz hát vállal is,
tarts ki mellettem, akár a tigris.
Ha nem megy, hagyd... ne tűrj. Felesleges.

*Fájt az igazság.
Egy percig. A hazugság
halálíg fájna.*

Könyörgés – sorslapom margójára

Sose szeress költőt. Fájni fog a csend,
mely magába ölel, míg ő verset ír.
Sorsutakat fest, gyönyört, csókot, édent,
de te leszel, ki mindegyikbe felsír.

Sose légy múzsa. Mű álmoképeket
festenek neked majd ajándék gyanánt.
Röpke percért adsz el boldog éveket,
hogy diadémként viselhesd a magányt.

Sose szeress költőt. A zsarnokod lesz.
Szavainak mérgét lelkedbe oltja,
s hogyha számon kéred, gazul megsebez,
míg igazadat száz hazugra bontja.

Sose légy múzsa. A vesztedbe rohansz.
Nézd, épp ott állsz már szakadékod mellett.
Kitalált láng vagy, s ha utolszor lobbansz,
zsarnokod vígan lezuhanni enged.

Asszonypanasz

Mondd, megtörvén hányszor indulsz el
magányod süket, fojtó éjjelén?
Valamire vársz, vergődsz. Lesel,
ha majd fölbukkan, indulhass felé.

De nem jön el. Sem ma, sem holnap.
Hiába űznek, vetnek a vágyak.
Csenddé alvadsz. Meddő karodnak
senki sem vet puha derék-ágyat.

*Lehet cirádás,
boltíves... ha rácsa van,
az már kalitka.*

Micsoda tévhit

Tévedsz, ha azt hiszed, tied a láng,
melytől a vágyad újból föllobban.
Talmi fénykéve az, nyomorba ránt,
haltak ebbe sokan.

Tévedsz, ha azt hiszed, tied a csend,
mely puhává simogatja párnád.
Rontó közönyként kínoz, hogy újfent
vágyd a durva lármát.

Tévedsz, ha azt hiszed, tied a szó,
megírtad, s hozzá nincs többé közöd.
Szárnyra kapva vegyül el a rajzó,
ki(s)írt eszmék között.

Egyvalamid van. Egybefoly veled,
ha vesztedbe futsz, utánad siet.
Míg kölcsönvett nimbuszok befednek,
csak árnyékod tied.

Mesekönyv a szemed

Ma kerestelek egy árnyék foszlányában,
amely két lámpa között lomhán osont át.
Ugye, Te voltál az, ki felhők fátylában
csodálta a rőt alkony tündér mosolyát?

Tudom, Te voltál, hisz mesekönyv a szemed
még ha éji tóként is csupa árny, ború,
lélekhangjuk, kacajuk hegedűzene,
a Nap kigyúl bennük, mint szent tűzkoszorú.

Végre látsz is immár nem csak nézni szoktál,
amint balgán néznek a világon sokan.
Te látod, hogy búsul a vén jegenye-szál,
mert tudod, hol élet van, ott vágy is fogan.

S látod; virágmosoly fakad minden ágon,
ám azt is, ami bús, mert kándér lepte meg,
és látod; nyomor kullog át a világon,
s bár tavasz van, mégis sok lélek didereg.

De hogy fáj, hogy látsz, az ég fénye is kínoz,
már fanyarnak érzed az Élet illatát,
csuklód lelankad, és zsibbadt ujjaidhoz
tapasztod a szemed... hisz átok már, hogy lát.

De tudod mit? Fájjon e gyötrő kín, égjen,
mint vérivó vadat majd megszelídítéd.
Ám a sok csodát, mely másnak észrevétlen,
te tiszta könnyeiddel kifényesítéd.

Jaj annak, kinek elfogy a fájás

Ha van még emberben jóság, Uram,
kérlek, segíts meglelnem,
mert elszakadt fonál már e hit,
vékony szála sem látszik
régóta bennem.

Ó, ez a világ mivé lett, Uram!
Ha valaki rí, vonít,
idegen kar ölelni készen,
vigaszt nyújtva közelít,
békít egészen.

Ámde örömködvén, dicső Uram,
ezer szitok szakad rád,
ellenség lesz a felebarát,
s szúrnak a viharszavak,
míg új seb fakad.

Van olyan

Van olyan csönd, mely jobban fáj a szónál.
Fölkörog benned, akár az őszi szél,
amikor felszántott rétek közt kószál.
Van olyan hú csönd, mely sírodig kísér.

Van olyan vágy, mely jobban fojt a füstnél.
Édesből fájó-keserűre válik,
szöknél előle, futva menekülnél.
Van olyan vágy, mely gyötör mindhalálíg.

Vigyázz a szóra!

Vigyázz a szóra,
mit ígérsz szerelmesen,
melytől sír a tollad,
amíg verset írsz,
mely túlcsondul belőled
egyre hevesebben,
szívedben nincs jajszó,
Te mégis egyre sírsz.

Vigyázz a szóra,
mely súlytalanul lebeg,
és ugyanúgy múlik,

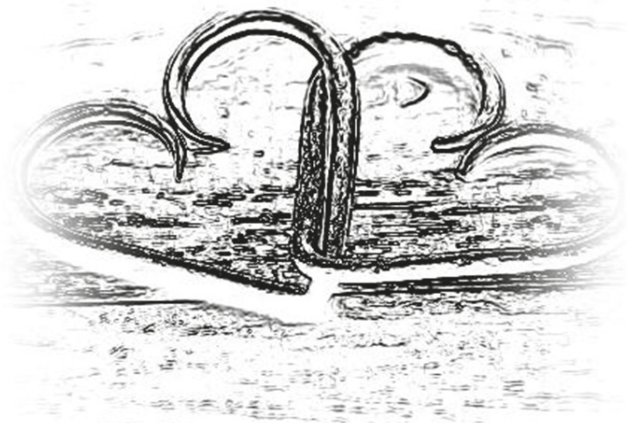
mint mi sosem volt,
mely fájó búcsúként
könnyágyon remeg,
majd emléke sem marad,
hogy egykor ostromolt.

Vigyázz a szóra,
mit elhallgatsz előlem,
hisz végső szemérmed
némasága ez,
mely görcsgomolyként
hullámszik velődben,
és belülről rágva
mélyen megsebez.

Vigyázz a szóra,
mit kimondasz félénken,
eltévedhet könnyen,
mint anyátlan kisgyermek,
céltalanul bolyong,
s elárvult féltében,
halk vágyába bújva
tán Téged sem ismer meg.

Vigyázz a szóra,
mit könnyedén elejtesz,
s mégis kong, mert üres,
akár a csengő érc,
hasztalan születik,
s hamar elfelejtesz,
de belém ontja mérgét
mielőtt ködbe vész.

VÁGY ÉS VEZEKLÉS

*T*udod, Kedves, amikor a világ édesnek látszó hívószava olyan a fülnek, akár a vágytól duzzadó zene, s lábunk megindul, olyankor nincs az a szó, mely visszatarthat... menni akarunk, menni, menni... olyan színes álmok lebegnek a valóság periferiáján túl, melyeket igazában nem tudunk, nem akarunk nem hinni. Úgy kergetjük őket, mint gyerek kergeti önfeledt izgalommal a frissen kifújt szappanbuborékokat... s néha égeti csuklónkat a visszarántó kéz, olykor fájnak a hű arc vonásai, a könnyes tekintete annak, ki hitetlenkedve viszolyog álmaink rikító, csalogató színeitől. Fájnak a szávak, melyek ujjongva mutatnak a néma, sötét mélybe... hosszú hetek, hónapok fáradhatatlanul igyekeznek bizonygatni, hogy szikla-szájon egyensúlyozok, és egyre fogytán a visszarántó erő. Még idejében oszlott föl a rózsaszínű ködfátyol... a megritkuló sűrűség mögött már tisztán látom én

is az éles hasadék mélyét. Felzokogok... engedelmeskedve követem a völgy felé kíséző kristály-sugarat, képes vagyok felismerni újra a régi ízű tájakat. Tanul az ember... hibáiból még inkább... Most már tudom, mit jelent a „jóban-rosszban együtt”. Oly könnyű együtt örülni a holdfényjátékának házunk teraszán, a május babos felhőjének langyos tavaszokon, csodálni, ahogy fiatalságunk felhevíti az egymásnak, apró figyelmességként papírra vetett vallomásokot, ám oly nehéz kitartani a másik mellett, amikor szívünk szerint elkészálnánk mámoros-vigan egy idegen, más világ felé... Köszönöm, hogy megtanítottad az együvé tartozás lényegét... boldog vagyok, hogy idejében ismertem fel a veszélyt... könnyen megeshetett volna, hogy menteni futsz, odaérsz: s már csak hófehér tollam marad meg utánam, meg az a pár vércseppem, melyet a sziklaperelem fűszálain hagytam volna hátra, amikor későn felismerve a veszélyt, még utolsó erőmmel próbáltam volna visszakapaszkodni kettőnk valóságába.

Áldott lélekrés

Elpihen az est behunyt pilláimon,
fájdalmasan fázó, beteg ez a fény,
hűs kutak mélyéről hideg tükröt von
kék falamra a hazajáró remény.

S míg nézem lomha járását-kelését,
valami elcsal e fonnyadt világból,
megleli lelkemnek azt a kis részét,
ahol bekúszhat végre némi mámor.

Álmodlak. Ó, nézd, hogy áthat az öröm,
e forró láztól egész bensőm remeg,
tépjen hát szálakra mind a tíz köröm,
mint cikázó fényű villám az eget.

Szeress! Hát nem látod? Elevenre vált
kezed nyomában az élet, az álom.
Magam mögött hagyom porszürke hamvát,
míg Te vagy az élő, szép valóságom.

Emelj fel

Azt kérded, ha szeretlek, miért zokogok,
miért nyomasztanak a köznapi gondok,
miért úgy járok-kelek, mikor sötétül,
mint ki görnyedt háttal jön egy temetésről?

Hát nem érted? Valahányszor nyugszik a Nap,
én minduntalan látom a sírhalmokat,
cipelem magammal a világ kínjait
s a lét másvilágra nyúló árnyékait.

S midőn fellobbannak künn a lámpa-lángok,
elképzelt utakon koldusokat látok,
szeretetre éhes, bánatos szemeket,
a semmit markoló embertenyereket.

Magányukat érzem. Átok ez vagy áldás,
hogy másnak vakság az, ami nekem látás?
Akárcsak az éj bús, sötétlő gyászszíne,
olyan komor a világ keserű szíve.

Látszat-életeknek halottjait látom.
Mint holt levelek ringnak a fagyott ágon,
hisz kényszerből élnek egyabban a házban,
de sok éve nem égnek egyforma lázban.

Árva gyermekeket. Iszonyú. Iszonyú,
értelmetlen halál, pusztító háború,
angyalok danáját hallok mindörökkön,
ringatják, ringatják a sok üres bölcsőt.

Majd hallom felsírni az éj homályán át
egy még meg nem született magzat sikolyát,
a világ négy szegletéből dől, dől a vér,
megvetés, harc, hála egy falat kenyérért.

Ugye, most már látod? Isten átka rajtam,
csókold széppé, kérlek kintől vérző ajkam,
ó, emelj fel, ölelj át szorosán, szeress,
talán így az átokból egyszer áldás lesz.

Légy Te az egyetlen, ki szelíden fogad,
általad illanjon a kínozó gondolat,
az egyetlen légy, aki örömhöz emel,
aki helyettem sír, ha mégis sírnom kell.

Bevésődve

Eltévedtem a lét szikláí között,
túl a forró vágyon, emléken, reményen,
álmom féltett kelyhe százszor összetörött,
csak vízen éltem s dobott szókenyéren,
és nem volt senki, senki, aki szeret,
ki lerogyna velem a Sors lába előtt,
ki ha látná, bennem a kín köde reszket,
véremmé folyna, és úgy adna erőt.

Épp azért most, mikor a legszebb szemek
engem néznek, imádnak, engem akarnak,
sebemet tapogatva, hitetlenkedve
várom, hogy azok is kikacagjanak.
Ám bennük mégis száz ígélet rezeg,
fátumról mesélnek a békült fájdalmak,
s Te jól tudod, elég pusztá tekinteted,
hogy holtomig téged, téged vágyjalak.

Aki engem szeret

Aki engem szeret, jól tudja mi a kín,
mégsem viszonozza soha tagadásom,
léptemet követi a világ árkain,
lelkét eladja, csak mosolyogni lásson.

Aki engem szeret, belőlem zokog,
és nem is sejti, hogy könny az, amit ejt,
nevetve hiszi, hogy amitől borzong
rossz álom csupán, mit hamar elfelejt.

Aki engem szeret, tudja mi a vágy,
pokolba merül egyetlen csókomért,
mélyében őrzi örömünk lágy nyomát,
kulcsolt ujjainak puha öleltét.

Aki engem szeret, az sosem áll odább,
ha retteg is, nem tudja, mi a félelem,
a semmiből teremt milliónyi csodát,
és átkarolva hordoz sorson, életem.

Babonás vágy űz

Súlyos kövek alól fölszakad az este.
A távolba merengve babonás vágy űz.
Száz darabra szaggat lelkem, ez a beste,
míg titkaiban lobban az a régi tűz.

Kínom ott barangol már messze, valahol,
hol árván kallódik engem-akarásod,
s amint megtudja, hol vagy, ajkadra hajol,
s lecsókolja róla mosolyfakadásod.

Ugye visszaölelsz? Csókomra csókot adj,
hulljon lábam elé szavaid virága,
izzó vággyal epedő lelkemre tapadj,
majd kövess, szegődjél lépteim nyomába!

Mélységes bűvöletbe hullj velem megint;
lúktess, ütemre váglass vérem rohamán!
Legyen majd száműzött az, aki ránk tekint,
ha nem szeretett senkit szívből, igazán.

Álmoddá nővök

Alszik a város. Párkányon vacog
a neonlámpából odatévedt fény,
ablak mellett állsz, tünődve hagyod,
csüngjön csak ott, mint Krisztus a keresztién.

Hátat fordítasz. Hadd vérezzen el,
úgyis sötéthez szoktatod a szemed,
s míg a magány tenyerére emel,
marcangoló bánat fojtja lelkedet.

Ágyba rogyasz. Még hallod, ahogy kiált
odakünn a szél egy vérkönnyes rögön,
de az ébrenlét poklából kivált
a halk, mélységes álom, nympheás öröm.

Látsz engem ugye? Álmoddá nővök,
ajkadra már csókom tilos tüze ül,
ívként feszülök éjjeled fölött,
és ott tied vagyok, tied egyedül.

Szökjünk hát el

Oly jó volna már önmagamnak élni,
nem kapaszkodni árván semmi vágyon
tiszavirágként, aki csak egy percnyi
örömért eped selymes levélágyon.

Szökjünk hát messze nagy titokban ketten
oda, ahol díszbe öltözik a táj,
hol vágy robajlik egyre élesebben,
mígnem szívünk mélyén saját utat váj.

Éljünk hát végre, végre víg-feledten,
hisz megkopunk úgyszólván, sorsunk leterít,
de legalább addig csupán mi ketten
éljünk majd a magunk törvénye szerint.

Azt akarom

Szeress, imádj, azt akarom,
oltson ki az önkívület,
fájjon a vágy, szétszaggasson,
emésszen nagy-szomjú tüzed.

Tied legyek és nekem élj!
Ajkam vad csókodra éhes.
Ha sebet mar benned e kéz,
állj bosszút és tűzben égess.

Hamvadjak el. De öledben.
És ha már lassan kihültem,
temess el. A Vég fürtelem,
de én legalább röptem.

Az örömhöz

Már vártalak. Mint aki célba tekint,
bejártam érted ezer lélekszobát.
Száz alakba bújva, újból és megint
tévedéseimből visszatérek hozzád.

Visszatérek. Titkokban elvesztem
érted legyőzöm a legdúlóbb vihart.
Álca nélkül, pőrén, leleplezetlen,
mint kiben kívüled minden más kihalt.

Minden más. Apró szilánkokra törjön
mindaz, mit nélküled elérni vélek.
Te százhuségű, s egyke hú a Földön,
Sors-komédiában légy te az Élet.

Léleksóhaj

Csak egy percig éljek, mint az örvény,
mely bőszen forog a tó közepén,
de síromat Te ásd sorsod öblén,
szívpartod kőzetén.

Egy órát éljek, mint a mécs lángja,
száz érdes szél marassa fényívem,
s ha majd glóriámat bomlás rágja,
altass el szelíden.

Csak egy napot éljek, mint a kérész,
de az az egy napom élet legyen.
Verdessen a játszi láz, a szélvész,
ám Te ott élj. Velem.

Ha álom vagy

A vad vágy itt feszül, ujjaim hegyén,
s míg szempillámat lomhán zárom Reád,
Te nyújtózz csak szívem nyitott tenyerén,
én majd a lelkemet göngyölöm alád.

Kényelmes így? Nézd az örök omlást!
Ha látlak, semmim nem maradna ép.
Szeresd bennem a szép szavú romlást,
s hogy éltem légy te a bizonyíték.

Én majd vigyázlak, rőt véremmé iszom,
a hited, az üdvöd, a csókod, a szád,
te éltető Gyönyör, pusztító Iszony,
ha álom vagy, engedj álmodnom tovább.

Ha rád gondolok

Az alkonyt újra vad láz borzolja meg,
ligetünkben tikkadt, forró vágy zokog,
havazik kint, ám mégis nyári meleg
lüktet ereimben, ha rád gondolok.

Ugye te is hallod? Csendesül a szél,
csillagok ezüstje szikrázva rebben,
s én faggatlak egyre, mintha itt lennél,
nevedet kiáltva a süket csendben.

Nézd mivé váltál... balga hitnek oltár,
hol összes rímem ütemekre feszül,
s mit bánom én már, hogy kinek mi voltál,
míg fölöttem rebegsz végítéletül.

Reméltelek

Hát újra itt vagy, úgy örül a szívem,
mint kinek léte végre csupa arany,
s bár reméltelek, olykor balga hitem
magamra hagyott... elillant zajtalan.

Úgy reméltelek, s néha már halálvágy
kínzott, ha láttam, te mégsem érkezel,
néha meg őrtjögve feldühödtem rád,
mert álmodtalak, de nem értelek el.

Istenem... hát itt vagy, ragyogva fordul
szembogaradban a bíboralkonyat,
és a dús fény részeg bőséggel csordul,
míg csodálom benne üde arcomat.

Emlékszel még? Zokogva jöttél elém
megekkettél engem, mint kisgyermeket,
ha túlléptem majd a halál peremén,
két ifjú nászából újraszületek,

s hogy majd utánam jössz, kínörvény felett
bejárod értem ezt a rongyvilágot,
míg maga-mélyébe szédült lelkedet
értem alkuként ördögnek kínálad.

Hát újra itt vagy, Te boldogságillat,
visszahulltál hát ember-életedbe,
beteljesült esküd, nézd, szívemig hat,
rád vágytam árván, sírva éjjelente...

s ha már itt vagy, lásd édes lesz a bánat,
míg szavadat a távol vígan zengi
megtanítjuk az emberóceánnak,
igaz szerelmet ne szégyelljen senki!

Jó volna

Oly jó volna innen világgá röpdülni,
mint kinőtt fészkeből a sasfiók szokott,
titkokat szitáló holdsugarba bújni,
hagyni, hogy hajamba kössön sugárkontyot.

Jó volna elmenni valahová messze,
ahol minden félhomályt körbefon a fény,
s magamról lehántván a bú odavesszen,
hogy kacaghassak fel már álmaim ölén.

Jó volna elszaladni, elszökni innen,
a létet szorítani szomjazó szívemhez,
akár gyermekségem csöndes idejében
bújni az esti fények szökő tüzéhez.

Ám hogyha odaát mégsem találnék Rád,
újból visszahullnék e mélységek fölé,
szétfeszíteném a világ-pokol torkát,
és melléd zuhannék a létrácsok közé.

Igaz-e?

Hány szélroham oltaná el lángunk,
és hány bal átok szegné kedvünket,
s bár tudjuk, a világ szája hazug,
oly kicsin múlt, hogy elveszítselek.

Ó, hányszor nyílt szívedben a kétely,
s hányszor futotta könny a szemedet,
te Élet, Sors, te Béke, tiszta, mély:
tán kicsin múlt, hogy elveszítselek?

Ó, hány határt feszítsek még benned,
meddig uralod büszke hitedet?
Tudni vágyom, igaz-e szerelmed,
mert az igazit nem veszítheted.

Lélekből lélekhez

Gyors sodrú emlékek hullnak elalélva
meggyötört szívünk lábai előtt,
csak könnycsepped szeli fájón néha-néha
érides forgácsá a régvolt időt.

Már nem fogod a kezem. Szemed kesereg.
Valaha volt fénye bánat és vád.
S míg nézed, ahogy vágyam új bora pezseg,
mélyedben fonnyad egy álomvirág.

Beletörődve, mintha csak sírba dobnál,
két kezeddél löksz a világ felé,
beléd fogódzom, míg gyöttrő kínom tompán
nyaktiló élként hasít kétfelé.

Lélekszakadva

Merre menjek, mondd? A Semmi bekerít,
halk suttogásomat sodorja szerte.
Bárcsak hallanád, ó, bárcsak lelkedig
jutna életlázam, vak éjem csendje.

Hol keresselek? Suta kényszer kerget,
számolom a percek másodperceit,
de csak gyászos árnyak és kínkeservek
rezegtetik vadul bensőm húrjait.

Merre vagy, mondd? Véresre, elevenig
marat hiányod. Nézd ezt a friss sebet!
Mázsányi magány úz feléd. Mondd, meddig,
merre menjek, hol vagy, hol keresselek?

Hagynám, hogy keress

Oly siket, mély a csönd... most dalba olvadnék,
halk szívzörejedbe hullnék elalélva,
és engedném, hogy keress, ott vagyok-e még,
csak a szép szavadra bújnék elő néha,

ha felsebzett melled varként rám tapadna,
vérvörös falába egy jelet karcolnék,
mely nem forr be soha, csak tovább szakadna,
hogy mindig fájjon e kínban fogant szépség.

Hisz amíg fájna, én is benned lüktetnék,
akár a hegyek mélyén zubogó patak,
két szívdobogás közt csöndedbe süppednék,
s a következő fájást várnám hallgatag.

Halk szó simogat

Már rám terül az alkonyodó ég,
hogy kínomat még szebbre fesse át,
s míg kérdőre von, szeretlek-e még,
én lefestem tenyered hiányát.

Lomhán, mintegy alvajáróképpen,
letépem ezt a vérző lánngleplet,
s míg víg emléken ível ősfényem,
halk szó simogat mélyen, idebent.

Szeretlek! Mint mást eddig még soha!
Csóкод mézmergét vágyom szüntelen.
Mily boldog, ki kúszhat titkaidba,
s elhervad veled szépen, csöndesen.

Úgy alszom el

A tél csöndje épphogy megmozdul
a megcsonkolt fák rácsai között,
köd-könnyeket ejtve lábam elé hull,
míg egymásba fúlnak a gyűrűző körök.

Egymásba fúlnak, s én egyre józanabbul
várom, hogy közelebb hajoljon a csend,
a néma éjsötét riadtan szétgurul,
majd földre koppanva lágy muzsikát zeng.

Fölsimert téged, te csoda, vad titok,
s míg teleszívja magát mézed örömevel,
árnyékkodat ölelve hozzád simulok,
és elalszom végre csóкод gyönyörében.

Jó álmodni rólad

Rőtpettyes íriszeden száz vágy kergetőz,
szád hajlatán a Hold lázas ujja reszket,
s míg félszeg mosolyodon hosszan elidőz,
az ajkadról csurgó mézre emlékeztet.

Kérdőn néznek rám a büszke, fehér falak.
Mire várok vajon? Miért nem indulok?
Míg gondolatban százszor megcsókoltalak,
valóságban ajkat csak sóhajra nyitok.

S míg beleszédülnék lelked melegébe,
a valóságban tán rád nézni sem merek,
de álmokat szövök az élet egére,
míg szemhéjamon fényed habja felpezseg.

És Te? Ó, mondd, Kedvesem, álmod tükrén át
merre kószál vágyad, vajh merre kódorog,
kinek nyújtod kezed szép ívű hajlatát,
míg én titkon orcádra rózsát csókolok?

Életre csókolnál

Sokáig vártalak. Így összecsomagoltan,
mint szűk gubójában a fényre szomjas lepke,
sorsom tört ágán csüggtem kiszolgáltatottan,
míg vérízű fájdalom szívemet tépdeste.

De diadalt reméltem... és lám érdemes volt.
Életre csókolnál, te Öröm, Béke, Ünnepe,
s hol eddig vágy-betöltetlen az éj elosont,
a vérmes lidércek is mesévé szépülnek.

Azt akarom

Azt akarom, hogy viharedzett sorsom,
és mélyemben bűvő sok vesztett remény,
lágý tenyeredben építsenek otthont,
ott szülessen újjá a legszebb mesém.

Azt akarom, hogy lángod fájón égjen,
forró sóhajod eméssze fel lelkem,
egy életen át ifjú fejjel, vénen,
csak a szelíd szíved szeressen engem.

Azt akarom, hogy forrjon vágyam vére,
s jégszilánkká hűljön, ha majd nem leszel.
Halkan zuhanj az elmúlás csendjére,
oda is csak engem, engem vigyél el.

Ha azt mondom

Ha azt mondom, hiányzol,
ólomteher a lég,
mellemen térdel a nyers keserűség,
mint erkölcsvermekben bűnön a hűség.

Ha azt mondom, hiányzol,
akár hajótörött,
hol elsüllyedek, hol magasba szökök,
mint megakadt szél a parti fák között.

Ha azt mondom, hiányzol,
szívem beleremeg,
mert épp oly meztelen, akár ligetben
zöld ruhája nélkül a nyírfasereg.

Ha azt mondom, hiányzol,
semmi ahhoz képest,
hogy önként hagytam, hogy szívemen éghess,
te Sors, te Kín, te fájdalmasan Édes.

Hiányod egyre nő

Járdánk egyik zugában izzik a villany,
könnyedén hatol át a sűrű est ködén,
a ligetben pihen, s hol vígan elillan,
hol pedig hunyorog egy vén tölgy tetején.

Játszik velem. De én, akár egy lázbeteg
legyintek egyet. A fal felé fordulok.
Míg gyémántfénye puhán vállamra pereg,
hallgatom a ligetet. Csendesen szuszog.

Elmém megtelik száz zsongó látomással,
és bús szívem alján hiányod egyre nő,
habár szívszavam a város csöndjén áthal,
rád gondolva megszűnik magány, tér, idő.

Mintha élne minden, mi holt volt egykoron.
Az idő szüként perceg, óránk zakatol,
tekintetem megpihen egy-egy árnyfolton,
ám lélekben ott vagyok veled, valahol...

Ugye, jössz majd?

A liget felett sűrű pára lebeg,
nagy messze döng a kávéházak alja,
néma végtelenbe sóhajtom neved,
de csak a semmi, s annak csöndje hallja.

Hiányzol! Nézd, hogy egymagamba rogytam.
A nélküled-létben száz halál tombol,
egy-egy éles jaj sikolt bánatomban,
míg rívó vágyam közelemben gondol.

Ugye, jössz majd? Mint vidám szerelmesek!
Hű szívem oltárán csóкод hinted szét,
s míg csóкод ott rajzik, ő belereszket,
s tenyeredbe adja aranykilincset.

Minden alkonyattal

Megpihent a Nap a vén tölgyek mögött,
levelükre szórta mézes harmatát,
tisztá ablakomon reszketőn köszönt
arannyal keverve szobám homályát.

Az ég leple alatt bimbós még az est,
a szél csókot lehel lengő hajamra,
lágyan dajkálja vágyódó lelkemet,
míg keblemen nyugszik csendülő szava.

Sűrű árnyak alatt arra gondolok,
milyen tünékeny ez a zsenge élet,
minden alkonyattal én is elmúlok,
s e tűnő mában sem láttalak Téged!

El ne hidd

Mit gondolsz, Kedves, mi tart minket eggyé?
Valami bűbáj, vagy álom, mese, fény?
Vagy régi jajunk válik enyészetté,
amíg mosolygunk együtt sorsunk vad dühén?

Ellopott percünk, amelynek örömét
magunkkal visszük a másvilágra is,
vagy a naiv hit, a szent könnyelműség,
hogy babérág híján adatott egy fétis?

Ugyan már, Szerelmem, kérlek, el ne hidd,
hogy frigyünk Isten festett oltárképe,
a végzet álarccá bectelenedik,
hogyha nem hajtasz térdet mindennap érte.

Azt hiszed vágyad tart lelkem ölében?
Vágyad, mely eddig annyi szívért ömlött?
Bár látom, hogy most, mint tenger öblében
a kagyló, vigyáznád az egyetlen gyöngyöt.

Ám nászunk addig lesz megterült asztal,
amíg a bölcs Sors késztet észrevenni,
hogy nem tied az, mit kivívtál harccal,
hanem, amit táplál a törékeny semmi.

Mutasd magad

Hol vagy, te Vágy, Élet, kidacolt Öröm?
Mutasd hát magad, te csaló, te hazug!
A rólad szóló álmot összetöröm,
mert nem vezet hozzád semmiféle út.

Délibáb vagy. És örvényed úgy tágul,
mint homályos éjbe a nyirkos sötét,
s attól a szívtől, mely sodrodba kábul,
ellopod parányi életösztonét.

Omlatag rög vagy. Nem létező Semmi,
mégis árnyékodban annyi varázs van,
hogy mindannyian beléd vágyunk veszni,
mint csók után az édes bágyadásban.

Ne szóljunk

Ha versben árad ki egymásért az öröm,
dobjuk tűzre szavaink lángvörös hitét,
gyózzön csak az ellenünk hajló káröröm,
hagyjuk megnyugodni a világ torz szívét.

Majd örülünk egymásnak, hol senki sem lát,
mint, aki szenvedélyen részegülve csüng,
ó, Árnyék az árnyban, holt csöndben Némaság,
mondd, milyen lesz a világ majd minélkülünk?

Tán boldog lesz, mégis keres másik prédát,
hol születik a szó, majd röpül és zuhan.
A világ vádjától elvesztek már Lédák,
hát pusztuljak akkor, ha ez az én utam.

Fátum

Tejködökkel küzdve sikongat a szél,
hajnal fakul az esős éjszakára,
jeges párkányomról egy árva levél
integet buzgón, ablakomra szállva.

Lelkem kiréved, szemem tággá mered,
míg csodálom a levél röpke táncát,
s ha szívem nem volna láztól ily beteg,
ő is hallaná örömujjongását.

Ám ő most siket, csöndes, akár a sír,
bús óráinak se vége, se hossza,
s míg nem jön felőled semmiféle hír,
boldog emlékünk ízét álmodozza.

Új csodák felé

Az ember szüntelenül fut, lohol, szalad,
s míg szíve átalussza százéves álmát,
ő elméjével űzi, mint könnyű vadat
az Élet két part közti ködhomályán át.

Hány gyönyörű álmot űztem eddig én is!
S amikor némelyikre utam pora szállt,
újra kiföldeltem, mint valami fétist,
számon se tartva a bukásuk dús sorát.

Ma már nem árok. Nem kell a régi álom.
Peregjen mindre rozsdálló fűzfa-bánat,
ragyogjon a vén Nap végre új csodákon,
amelyekben Téged, Téged megtalállak.

Nélküled mit sem ér

Már fakul a pír a város felett,
a lámpák elhunytak egymás után,
s a szürkületben, a falak mellett
a csönd suhan át puhán.

Homály gyomrában a járda halott,
csak néha-néha a bús szél sívít,
s a házak fölött egy kis csillag, ott
eleven mécsként virít.

Fenn minden felhő játszva összefut,
függönye selymes, bársonyos brokát,
és azon a gyöngyvirágos Tejút
csak sápadtan csillog át.

Az esti csoda éltetni árad,
átfut rajtam, akár a gondolat,
megfejtethetetlen nyugalma áthat
és önmagába fogad.

És akkor hirtelen eszembe jutsz,
s a csoda kicsúszik szívem alól.
Te izzó parázs, tán sohasem múlsz,
bár régen nem vagy sehol.

Hol vagy?

Bús ajkaimra emlékíz todul,
és bőrömon egy messzi érintés,
mélyemben egy fáradt lélek koldul
hűséges, titkos, igaz szeretést.

Itt vagy még? Ismét átzeng a tájon
minden utánad kiáltó szavam,
majd visszatér, hogy még jobban fájjon,
s éjbe hullva szerteárad halkan.

Véremmé folyasz, Te testtelen talány,
s valahol bennem formát bontogatsz.
Vagy álmodlak? Elképzellek talán,
hogy szemet hunyva engem hívogatsz?

Hol vagy, te Láz, Vágy, ígéretes Út?
Csak köd lennél, amit a Sors kavart?
S az emlék is csalfa volna, hazug?
Csak füstje az, mi könnyekig marat?

Nem! Létezel, hisz a lelkem érez.
S bár emlékünkre finom pára száll,
ízt adsz létem-túlnövő mesékhez,
álmot frissítő, üde Záporár.

Gyűlölj, ha nem szeretsz

Most hozzád szólok én. Tőlem nem menekszel,
mint egy árva fuldokló beléd fogódzom.
Nem odavetett szó ez, hiszen ezerszer
kimondtam már vérezve, sírva, vívódón.

Szeretlek téged! Nézd, mélyem mélye pendül,
majd idegenné válik arcomon a gond,
hol vadul őrjöng, hol néma-tompa csend ül,
míg vágyam elsűgja, mit szám ájulva mond.

És Te? Kérlek, ne fordulj, hadd lássam szemed.
Ismerni vágyom, mit rejtenek titokban.
Mit bánom én, hogy gyötrő kínom eltemet,
ha igazuk bennem közös csókban dobban?

Nem szeretsz? Gyűlölj! S míg szíved jaja rezzen,
lelkemhez idomuljon rám gondolásod.
Csak közömbössé ne válj soha, Szerelmem,
akkor nem élném túl rideg lemondásod.

Éjféli sóhaj

Nyöszörög a párkányon az éj,
függönyünk lágy selyme meg-meglebben,
odafönn a karcsú holdkaréj
úgy tündököl, mint ezüst füst-selyem.

Rád gondolok... vágyam feléd íz,
míg Te valahol békésen alszol.
Asszonyvágyam, mint az égi tűz
lángujjával közelembe rajzol.

Kérlek...

Ma este hazudj nekem valami szépet.
Lássam a mesét a szemedben keresztül,
és amikor szavad egy-egy húrja rezdül,
érezzem, hogy zengése szívemig éget.

Ha fáj, hadd fájjon. Ne törődj vele, kérlek,
a láz majd lohad, s a kín idővel enyhül.
Csak hazudj tovább, hazudj... könnyörtelenül,
és én majd elhiszem, hogy mesédben élek.

Mint két ikerhúr

Úgy örvénylett aznap kisszobánkban a csend,
mint az érett kalász a szél keze között,
s míg gyötrelmünk könnyé édesedve cseppent,
ajkunkon a kéjvágy száz alakot öltött.

Megcsodáltalak, mint eleven keresztet,
és ottmaradni vágytam, mozdulatlanul,
mint holt fa, mely mégis gyökeret ereszthet,
ha a semmiből sejlett fényedhez simul.

Akár a homok, mely nimfák léptét őrzi
zártalak magamba, mint becses aranyat,
egy ideig láttam, démonjait űzi,
majd térdre hull elénk az emberakarát.

S akkor eggyé váltunk lázban, vérben, sebben,
akár egy dallamot zengő két ikerhúr,
mosolyom lágy ívén fölkúsztál szememben,
pillám azóta is az álmodra zárul.

Miért nem vagy itt?

A mécs lepkefénye boldogan táncol
az áttetsző homály titkai felett,
az aranypor öröme ideláncol,
kábít, ahogy feszül emlékeimnek.

Te lépsz ki a lángból, te lázzá gyúlt vág,
és én újra szíved mélyére nézek,
még mindig ott van a fészkünk, a nászágy,
s még mindig csendül a szerelmi ének.

De ha így szeretsz, mondd, miért nem vagy itt?
Mi tart ily távol, mondd, miféle átok?
Százszor küldtem hozzád kettőnk álmait,
de valaki mindig eléjük vágott.

Én itt, Te ott

Ma szűz álmomban halkán, édesen,
béna vágyak jártak lomha mankón,
siratni kezdték kérészéletem,
s könnyeiktől szürke lett az alkony.

Izzott bennem a kongó iszonyat,
véremmé vált, mintha lelkem volna,
s ahogy elnéztem alvó magamat,
fennlét s álom mintha összefolyna.

Nagyon fáj! A kín torkomat rágja,
lefelé halad, mélyemig csorog,
hiába gyúl szívünkben a máglya;
én itt sóvárgok, Te pedig amott.

Vajúdó magány

Valami mély, istentelen csend
szövetkezik örömöm ellen,
s mint egy vérengző, vad szörnyeteg
tépi szét a mellem.

Nem nyílik meg a kőrengeteg,
álom sem jön, mely hozzád emel.
Már itt zsibbad számon a neved,
de senki sem felel.

Csak kölcsönkaptalak

Nem az enyém voltál. Csak kölcsönkaptalak,
mégis büszkén hordtalak míves bross gyanánt.
Szívem gyűrt ruhájába simogattalak,
akár az aranyport. S most nézd, hogy visszabánt

a lopott pillanat... Fitogtatja hevét
minden egyes álom, mely nem a mienk volt.
Látod? Mint vendéglátó házban a cseléd,
kacag pironkodva rám a csúf szégyenfolt.

Mert úgy akartalak, mintha enyém volnál,
te parázsló Gyönyör, te eleven Halál.
Száz színes, illatos, gyönyörű álomnál
igazabbnak tűntél... de mint egy kártyavár

dőlt végül össze bennünk minden akarat,
s odalett a szín, hit, vágy, szósimogatás.
Nem az enyém voltál. Csak kölcsönkaptalak,
de úgy vésődtél belém, ahogy soha más.

Bár hittél volna

Elkéstem. Látom. Pedig szegény lábam,
hogy igyekezett feléd minduntalan,
sorsom páraselymén átbotorkálva
szárnycsapásaid közt álmodtam magam.

Csak te nem hittél engem. Be sem láttad,
csak félig létezel, míg nélkülem vagy.
Ma átugranál ezer törvény-gátat,
csakhogy rám találj és magadba fogadj.

De nem lehet. Féllelkedet eladtad,
megalkuvón ringtál más kar melegén.
Tudom, én késtem el... de Te jól tudtad,
elindultam. Feléd. Hetvenhat telén.

Sírásba csukló sóhaj

Nem tudom, merre vagy. De még hallak.
Hallom a szíved... úgy zokog, vágyik,
szélnek feszül, majd égbolthoz tapad,
és meg sem áll a bizonyosságig.

Tudom, hogy szeretsz, te büszke titkom,
te tűz, láz-lakta ópium-ábránd,
hisz, ha álmod kezéből kisiklom,
az újabb álmod magába átránt.

De akkor mondd hát, miféle átok,
miféle rontás szegi szárnyaid?
Nem látod? Az élet is megállott,
az is Rád vár. Mondd, miért nem vagy itt?

Vers vagy

Te is vers vagy. Lára, szótorony,
mely édig nyúlik fejem felett,
s onnan, mint földre hulló korom
zuhansz alá. Mindened befed.

Pezsegni, élni, harsogni vágysz,
de bennem rekedsz. Néma-nyersen.
Tudom, béklyó ez, bilincs, és fájsz,
de így épül legdrágább versem.

Mesévé szépült

Egy napig Isten a kedvemben járt,
és a bánatos, bús, bágyadt őszben
tavasszá változtatott. S én kitért
lélekkel az üdvét megkettőztem.

Tüzet raktam... a Nap is kivirult,
és a lángok lepketáncát látva,
jéghideg üszköd parázssá pirult.
Táj és ember csodált meg szájátva.

Ajzott idegként pezdült az élet.
Szemüditő pompa. Ó, mennyi szín!
Az úton, hol a fák összeégtek
szivárvány hasalt múltad álmain.

Egy perc volt tán. Ám beteljesedve.
De ha majd füstje könnyekig marat,
űzhet messze sorsom kénye-kedve,
Te tudd, egy rőt szirmom nálad maradt.

Megtagadlak

Ha egyetlen csókkal
nem nyomod fájásig lelkem falát,
s nem száll ködökbe forró vérem gőze,
ha felverem a rám vetülő
szemed szürke tavát,
hát megtagadlak.

Ha egy érintéstől
nem terebélyesedsz ki bennem,
ahogy a józanság jégvirága virul,
mielőtt elolvadna
forró tenyerekben,
hát megtagadlak.

S ha nem úgy leszel nekem,
mint bűnnek a hű este,
tikkadt éjszakákon
forrón omló vágyad
nem engem vár keresve,
hát megtagadlak.

S ha nem úgy ölelsz át,
mint párafátyol ősszel
a szántóföldeket,
és dús ereidben nem ködfejtő,
reszkető harmatom gyűl meg,
hát messze elkergetlek.

És elpusztítalak,
mint szél a lepkék szárnyát,
ha valaha is gyönyörünkben járván
tiporni látom az álmodott világot,
a lelkemet, mely érted
százszor holtra fázott.

De most... dőlj ide,
szerelmem áldó, pusztító dühének,
most nem tagadlak, nem kergetlek,
most nem lázongok konok daccal érted,
most lázbetegként, vergődve akarlak,
megőrizve tisztának e szent pillanatnak.

Egyedül hulljak

Óvni, védni vágytalak. Hisz én megszoktam
az élet darócának fájó égését,
ezerszer láttam már álmomat a porban,
és százszor szenvedtem szívem tévedését.

De reád vigyáztam. Angyalként. Sőt, jobban.
Ha csapkodott feléd egy gyilkos sorshullám,
az ős-vizek démonait visszafogtam,
forgó örvényüket magam felé húzván.

De látod? Magamtól megóvni nem tudlak.
Kínom malomköve Téged is megőröl.
Engedd el a kezem, hogy egyedül hulljak
szakadékom éles sziklapereméről.

Szerelem, miért múlsz?

Miként a nyárfa szélingatta ága,
úgy himbálózol az emberszíveken,
rőt lángjaidnak csodaszép világa
naparanyként gyúl a hitetlenekben.

Ódát zeng rólad a szelíd esti szél,
s te táncolsz dallamának ütemére,
míg csak sejteti léted sok falevél,
valónak tűnsz a lélek örömére.

Számos érzés közül, te egyetlenegy,
melynek árnyékában minden eltörpül,
emléket szépítő méz ízű elegy
áldások és átkok lengenek körül.

Áldások, mert lángod áldott enyhe tűz,
üde melege izzó vágyat epeszt,
a vér vad futása lidérceket űz,
bűbájod ejt rabul, s többé nem ereszt.

Átkok, mert az erőd oly messze reszket,
hogy térdére hull az emberakarat,
s azt felfeszítve a vad végtelennek
száz szádra bomlik szét ujjaid alatt.

Mert, ha nem lesz többé, mi életre hív,
rózsapárádból lesz gyilkoló végzet,
szikrázó örvénnyé háborul a szív,
ha belevésed véres ürességed.

Te, aki hajdan heves gyönyör voltál,
ma halálod üszke hamujába hullsz,
romokba dől a neked épült oltár,
te átkozott szerelem, mondd, miért múlsz?

Azt hittem vársz rám

Azt hittem vársz rám, túl a hallgatáson,
túl a halódó ősz ázott magányán,
Napba simuló felhőhasadáson,
túl a dajkakarú sugár aranyán,

hogy majd ott vársz rám szelíd türelemmel,
csodavilágunk ezer meséin túl,
nyári éjekben rejtőző meleggel,
mely öl-puha, selymes emlékekbe hull.

Azt hittem rám vársz minden esthomályban,
minden derülő arc vonásain túl,
minden felizzó olthatatlan vágyban,
mely, mint forró láva föld méhébe fül,

hogy majd ott vársz rám minden édes ízben,
hol a perc méze mindig visszacsókol,
csöndet megszegő, Istent áldó hitben,
ahol legszebb dallam angyalhangon szól.

Azt hittem ott vársz, szavak melegében,
a sosem írt mives verseim mögött,
szív-rügyfakadásom vad gyönyörében,
valahol... rám vársz majd... ég és föld között.

Rémülten eszmélek

Benned élek. Dús vágyakozással
hallgatom szíved csöndes ütemét,
s ha elhalkulna e harsonás dal,
ha elillanna ez az üdeség,

árnyékomra buknék. Odavesznék,
mint szulák, mely együtt hal a nyárral.
Óvd hát magad, te drága tünemény,
hisz benned élek. Életed által.

Éjféli sírás

Az éj tenyere selymesen betakar.
Oly mély a csönd, a szélben semmi pára.
Bár egy-egy hópehely táncolni akar
hullámként, mely reásimul az árra.

Csak a semmi lüktet, akárcsak itt benn,
hol valaha az örömök, a vágyak.
Halk sírássá rekedt perc rogy elibem,
a nyers hidegbe ő is belebágyadt.

Mégis valami az egekbe nyúlik.
Talán egy álom, az élni akarás...
Mit bánom én a múltás koszorúit,
míg rám gondolásod felém utat ás.

Mint világból űzött, két félárva lélek

A szél szelíd hárfáján siratja el azokat az étellel átítatott emlékképeket, amelyek rejtelmes, örök rendelés szerint édes múlttá lesznek. Egyetlen ölelésbe egész tegnapunk beleférne, ám mégsem ott keresi menedékét, talán mert tudja, a becéző kar elcsüggedhet, s földre hullva darabokra törhet, akár a mindenség, mely könnyed lépteink alatt roppant szét aznap. Emlékszel? Éltettük Erdély hatalmát, s akkor örömeiben meghajolt előttünk egy világ!

...

Hosszú órákra elcsitult az Élet, talán másnak azok csak apró semmiségek, de mi ketten, mint két örült, két bolond, hallgattuk, ahogy a régvolt vénült szíve dobog. Lábnyomokat követtünk, melyek már kifakultak, hisz száz esztendeje annak, hogy csókba, könnybe fúltak. Léda-sors, parfümös rege, szinte hallani még mindig, a szirén éneke hangosan zengett, tőlünk idegenül, ám víg nászmuzsikájában egy végzet teljesült.

...

Üde harmattal töltötte kelyhét a sok tarka virág, lelkünkre nyújtózott ki a vágy, a hegy, a mező, az árny a fák alatt, s én szívemmel simítottam ajkaidról azokat a rég vágyott örömszavakat. Míg lábunk alatt feküdtek a falvak, mi nevet adtunk kacagva minden bokornak. Hogy mosolyogtunk a Körös vad dühén: „Mindörökre élni, élni adassék!” - fohászkodott bennünk a kínból fogant szépség. Lábujjhegyen, mint ki édes szenvedélynek áldoz, úgy siettünk fel a hegyre, Ady házához. Lelkemig fájt, szívemig hatott, hogy nem csókoltam retinádra azt a pillanatot. A hegy bokáját ölelte egy titkos, méla hang. Hallottad? Hogy morajlott át két falun az a rézharang! Majd valami zaj riasztott. Vonatkerék-sírás, vagy a Halálkanyar felől jött a rianás?

Nem tudom, tán fátylas délibáb csúszott le a hegyről,
majd suhant is odább, míg mi, világból úzött, két
félárva lélek, szívünkbe préseltünk aznap ezer évet.

...

Majd este, míg a vér városa az alkony pírját leste, én
akárcsak a bukott angyalok, levettem ruhámról azt
a büszke csatot. Hagytam, hogy a pillanat köpüljön át
mézzé, s akkor vált két csonk világ egy szép egésszé.

Tenyereimre veszek

Jaj, hány nesz ágál folyton lelked alján,
és hány világvihar ejt rajtad sebet,
mégis úgy csüngsz rút emlékeid karján,
mint egy kisgyerek.

Vakon hiszel még minden sanda vádnak,
mérgezett szőnyilát szívedbe oltod,
hisz köpenyét a rád mért álnokságnak
halálig hordod.

Ne félj. Itt vagyok, hol lábad megbotol,
takarlak, ha odakünn vad szél dadog,
s míg ily haraggal sorsod felett kotor,
veled maradok.

Úgy ölelnék

Szemedbe mélyülve titkukon merengek,
vajon mitől gyúl tavukban ily máglya?
Ám míg írszeden vágyaim lebegnek,
nagy-szomjú ajkam fájdalmas kín rágja.

Úgy ölelnék, mint borostyán a fákat,
mint járdánkat a néma-ajkú éjjel,
mint az ajzott csönd a nyári éjszakákat,
tikkadt gyönyörrel, izzó szenvedéllyel.

De nem öllek mégsem, hisz míg fájva fáj,
tudom, valóság vagy, s nem holmi ködkép,
és ha majd úgy kívánlak, hogy zokog a száj,
nyílként hullj belém, mely száz darabra tép!

Olykor félek

Tudod, olykor félek, hogy csönd leszek, üres,
s ez a Semmi dönt majd zsibbadt, léha sírba,
hogy akkor szíved más menedéket keres,
s nem tarthatlak meg vezeklőn, törve, sírva.

Te egyre távolodsz... és majdan testedet
egy idegen szempár pillantása issza,
s míg ájult pilláivét nézem, rettegek,
ha rád zárul, többé nem kaphatlak vissza.

Kínzó epedés

Ha nem volnék oly szomjas a szépre,
s ajkam nem volna láztól ily sebes,
nem festeném lelkemet az égre,
s pompájába nem vágynám, hogy keress.

Nem fülelnék minden apró neszre,
jösz-e már... halkan lopódzva, titkon.
Álmunkat látom. Amott van, messze...
Lépjek felé? Félek, összetiprom.

Sóhajt ver a szív

Tegnap valahogy több volt a fény,
a zabolátlan, önfeledt öröm,
lelkemben kihajtott a remény,
tavasz izzott a Naptúzte kövön.

Ma valahogy csendesebb a táj,
a liget felett sűrűbb köd lebeg,
ma valahogy kicsit jobban fáj,
hogy Te sem jöhetsz hozzám közelebb.

Sajogjon csak

Úgy ringok el a süket homály titkán,
mint gyermekként ringtam jó anyám ölén,
s míg az árnyat növeszt tar mezők síkján,
Te békésen szunnyadsz szívem lágy csöndjén.

Fájsz! Nem bánom, a lélek olykor érez,
sajogjon csak keblem vadul zilálva,
s vegyen jogot a szerelem nevéhez,
hogy terólad zeng ódát a világba.

Van, hogy megtorpanok

Az éj elringat bársonypuha karján,
körülfon selymesen ez az enyhe-kék,
s a szőke ősznek itt hagyott avarján
duzzadó hiányod terül szerteszét.

Kinyűtt fészkében szültem ezer álmom,
és mindegyik átfolyt zsibbadt véremen.
De látod? Olykor csöndes éjszakákon
tovább szövögetem őket éberem.

Van, hogy megtorpanok, hogy gyöngé vagyok,
ha délibáb fúj hitem köré fátylat,
de ha álmomban pillantásod ragyog,
lelkem falán új remény kaparászgat.

Vércsenász

Két szürke madár. Tolluk csupa vér.
Rikácsolásuk megannyi jaj-kürt,
míg az egyik eped, megadón fél,
másikban a vágy cifra göggel vegyült.

Sorsviadal ez. Mélység. Iszonyat.
De míg e mélységben kéjvágy tolong,
bár egymás tollát tépve sikongat,
életre zuhan a két büszke bolond.

*Ismét gyászolok.
Most éppen önmagamat.
Meghaltam benned.*

Rögeszmévé váltál

Tudom, hogy létezel. Ott vagy valahol,
hol nincs magány, könny, összetépett lélek,
hol minden rontás egyszerre kiégett,
hol minden emberszív mosolyog, dalol.

Új hajnal hasad. Lassan kihunyt a Hold.
Ünneplőt veszek, végre feléd lépek,
te örömteli, vágy-fuvalmas Élet.
Tudom, hogy létezel. Ott vagy valahol.

Kövek a vízparton

A Sors folyója bőszen kettészelte
éles késpengeként a múlt szemetét,
dühét szórva a régi emlékekre
sár, salak fedte a két part peremét.

Én nem is tudom, meddig állhattam ott
tűrve, hogy a folyam kacagva harsog.
Mindenfelől dühös örvény tátongott,
nem állták útját sem gátak, sem partok.

Kis kavics voltam zavaros víz alján,
egy-egy dúvad hullám olykor felkapott,
és egyszer csak egy másik kavics balján
raktak le a fürge, sötét, rút habok.

Akkor hirtelen rám szállott a béke.
Balzsamot hintő, gyógyvarázsos ujjá
úgy űzte el a rontó mindenséget,
mint aki tudja, nem tér vissza újra.

Karja illatos volt, puha, szűzi ágy,
s míg elém térdelt híven, ájtatosan,
láttam, hogy szemében felizzik a vágy,
tüzében magam hótisztára mostam.

Öle forró kéjű ópium-patak,
melyben új meg új vágyak pokla égett,
s míg a percek másutt véstek, faragtak,
szolgái lettünk a folyószeszélynék.

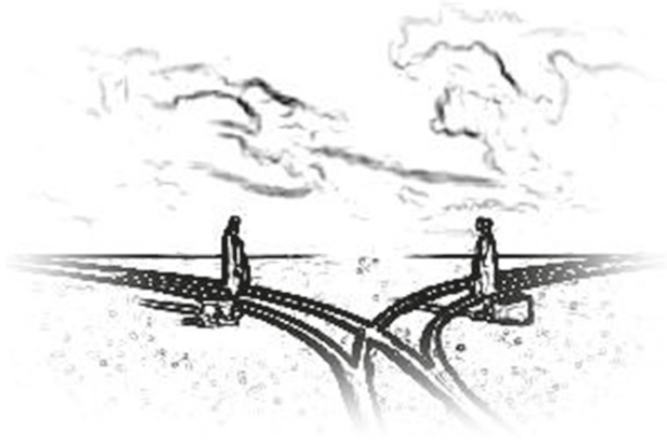
Új hullám sújtott, majd pillanatnyi csönd.
Hideg harmatot sír ránk az esti láz,
s míg végső hitemre újabb sarat önt,
álmom romjai közt kígyóként cikáz.

Mint holt sivatag, mit tar homok temet,
úgy élek azóta is. Némán, vakon.
Minden életöröm hamuvá pernyed,
míg én itt vagyok, Ő a másik parton.

Messze jársz

Ma ráfestettelek lelkem víztükrére,
ahol közös múltunk egyre csak gyűrűz,
majd jött egy hullám, s felkapott ölébe,
de mögüle még láttam, amint elröpülsz.

Messze jársz már, és hiába ontom könnyem,
míg nyomodban itt tombol ezer halál,
érezem, tudom, hogy holnap sem lesz könnyebb,
de talán egyszer végre visszatér a nyár.

Én már elindultam

Egyszer talán még összeolvad sorsunk.
Ott láthatlak majd, utam legvégén.
S ha kegyes az Úr, még együtt zokogunk
magasztos gőgünk romboló dühén.

Én már elindultam. Te is úton vagy?
Siess, kérlek, az út sáros, rongyos.
Félek, hogy a büszkeség szívedre fagy,
s odaérned nem is olyan fontos.

De akkor is várlak... vannak még csodák.
Szinte látom, hogy karod integet,
hogy rám mosolyogsz a nagy homályon át.
Ha jössz, Szívem, továbbmegyek. Veled.

Amint követelsz

Ha szabad utat jár ezer méla vágyam,
mert akarom az élet édes poharát,
ne veresd béklyóba jární vágyó lábam,
hisz ismered tudatom józan igazát.

Csak téged szeretlek. Szabad akaratból.
Ne birtokoljon engem riadt tekintet,
hisz amint követelsz, nem marad nászunkból
csak kényszer - csatolta megrozsdált bilincsek.

Élet hagyta nyomként

Megtanítottál észrevenni,
lehajolni, kézbe venni,
megbecsülni, dédelgetni,
s az igazban nem kételkedni.

Megtanítottál érte tenni,
lábához letérdepelni,
s úgy akarni, úgy ölelni,
majd elengedni... elengedni...

*Szinte hozzám érsz.
Mégis, kettőnk közt elfér
egy egész világ.*

Édes-keserű

A bent rekedt szó, mint félrenyelt morzsa
halálra gyötör. Belém sírja vágját...
De én, aki tudja, mi lesz a sorsa,
mélységeimben vetem be az ágyát.

Nem nyugszik meg. Át csöndviharon, vészen
kipréseli magát. Hozzád menekül.
Bár maradt volna. Most zokogva nézem,
hogy félúton hal meg árván, egyedül.

Nem engem szeretsz

Mert szeretlek, szándékom dacára
átlépek saját akaratomon.
Ha túlfeszül is gőgöm határa,
gyermekként csüngök kényes szavadon.

Ha szeretnél, ezt el sose tűrnéd.
Nem latolnád önzőn a lelkemet,
nem oltanád el ábrándom tűzét.
Míg így szeretsz, magadat szereted.

Ne fájjon, hogy voltál

A nyárfák búsan zokognak a parkban,
megfagyott sóhajuk utánad oson,
neved mormogják halkán, nagyon halkán,
mégis kiáltásként zúg a városban.

Hát hol vagy, te Drága? Hallod, hogy pereg
a friss harmat e kiáltásba fúltan?

Nézd, ahogy lelkem zuhatagja remeg,
te lábnyom marta Út, gyönyörű Múltam!

Ne fájjon, hogy voltál, én sem bántam meg,
hogy talpamat sebezte sok éles rög,
hogy kín-csípte, kopár életem felett
a te keserédes szavad dübörög.

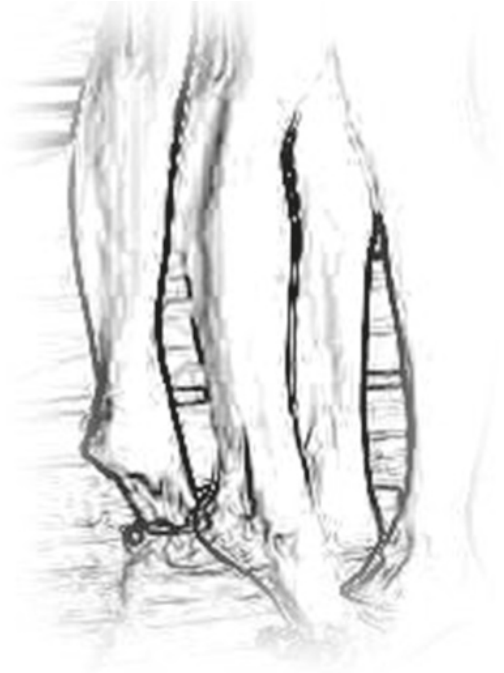
Mindaz, amit adtál, szent volt és áldott,
égő emléke annyi régi fénynek,
szemed szűrőjén szűrtem a világot,
s most új sebek jönnek, kínok, remények.

De nem jönnének, ha nem lettél volna,
ha nem mutatod meg a helyes irányt,
most hallgasd a fákat, hogyan zokognak,
fájó zokogás ez, mely Eletbe ránt.

Magányom hegyi beszéde

Esik. A szürke ég kopott ruháját
jó bő vízben áztatja az Isten,
s míg a sötét órák hidege jár át,
ágyamat vetem emlékeidben.

Ott, szívverésed gazdag kebelén
rám gondolásod színaranyban játszik,
s míg nézem magam, szemem peremén
maró hiányod könnycseppekben ázik.

*Felpipiskedve
sem érek már szívvedig.
Kinőttél engem.*

Téli requiem

És megint éjfél. A horizonton túl
lábujjhegyen jár száz színes ígéret,
míg ideérnek, fénypázmájuk fakul...
A szél szózata, mint egy végítélet

lármásan rőköl, amint villanypóznánk
síró szálain hintáz féktelenül.
Szeretni indít. Időbuckákon át
kereslek sokadszor. Reménytelenül.

Vigaszul önmagamnak

Dércsípte őszebe fordul már a táj,
pernyét söpör felém a jeges szél.
Valami nyomaszt, bánt... valami fáj.
Látod? Megint sírok valakiért.

Oly jó volna alkuvón nevetni,
s nem hordani senkit szívem alatt.
Babonás vágyat, reményt temetni.
Jaj, hogy siratnám akkor magamat.

Zajtalanul

Álmunk sűrűje az ég legalján ég.
Még parázslík egy szó, egy csók, egy emlék,
még rémlík bennem egy elhagyott vidék,
fűszálak hegyére tűzött ajándék.

Aztán csönd lett. Folyammá dagadt sötét.
Majd vén ligetünk gyér, szűrös szőnyegén
gurult át a Hold, s létgallyak rejtekén
rakott hitből fészket sorsbércünk fölé.

Eleget vívtunk

Vártalak. Ígérted, majd jössz. Nem jöttél.
Mint szigetén az árva számkivetett
kémlitem fájón a távot. Most jönnél?
Most, mikor hitem, álmom odaveszett?

Hol voltál eddig, te Remény, te Bálvány,
mikor lángolásom Téged hívni mert?
Mikor éj-nap közti szürke magányán
koldultatlak egyre. Hol voltál? Kivel?

Már nem hiszem el, hogy sorsod a sorsom.
A varázs eltörött. Ó, mennyit sírtunk
szorongva, félve. S most magamba fojtom
a nagy csöndű semmit. Eleget vívtunk.

Én valaha érted. Vajon Te kiért?
Melyik asszony ívén aludt az árnyad?
Most száz kincset adnál morzsányi hitért,
de nem hiszlek már. Eredj, elbocsátlak.

Áldom a sorsot

Köszönöm te Édes, Te Büszke, Drága,
hogy emlékeinket nem tiportad szét,
hanem mint magvat a őszi barázda,
óvod meg múltunk minden becses percét.

Ó, köszönöm, hogy legigazabb voltam,
és a legszentebb asszonyaid között,
s hogy magam ácsolta gyalázatomban
lehettem kevés, ám tiszta örömöd.

Köszönöm, hogy nem átkozol utálva,
mert szépbe szótt hited derékba törött.
Ha ringattalak álom-babonákba,
magam is hittem, a boldogság örök.

És végül áldom a sorsot, mert kegyes,
hiszen ragyoghattam lét-eged felett,
bár oly sokan mondták, hogy nem érdemes,
én csökönyös önkénnel szerettelek.

Tegnap eltemették

Ó, dehogyis haragszom rád. Nem én.
Hogyan is haragudnék, te bolond,
kellett neked az udvar, a porond,
egy műsziget a szóár közepén...

Nem is ez fáj, ha fáj... te szép mesém,
hisz kaptam én már annyi sorspofont,
csak a hit... a hitem összeomolt.
Kit hittelek, tegnap eltemették.

*Azt mondtad, a Sors
összecsiszol bennünket.
De én elkoptam.*

Új lázra hangolva

Ma végleg letéptem szívem régi selymét
és sutba dobtam, mint elunt pongyolát.
Túlhordott álmok és vágyak feszítették.
Lemondtam róluk. Már nem várok csodát.

Legyen sorsom olyan, ahogy Isten adta,
legyek öntudatlan és végzettelen.
Többé nem kínoz majd ez a lélek-marta,
pokoli fájás, hogy nem lehetsz velem.

S ha majdan feleszmélsz és rémület hasít,
eldobod majd te is régi köntösöd.
De hiába. Hiányom bár kijózanít,
de addigra hozzám nem lesz több közöd.

Szívzörej

Ma nem vetettek hurkot lépteimnek
se vágyindák, se dús sorsszövevények,
se folyondár-sírások. Ma csak éltem,
s végzetem szemébe merészen néztem.

Ma sorsom ege új színektől tarka,
bár még emléked egyik éles sarka
húsomba mélyül. Nem hagyom, hogy fájjon,
te Emlék, te Múlt, te illatos Álom.

Ma újra ragyogott szívemben a Nap,
s az eddigi bánat, szeszély, akarat
térdre hullt bennem. Bár mítoszunk oda,
tudom, hogy élni... élni, az a csoda.

MÚLTAMBA RÉVEDVE

*M*íg fáradt lelkemen cipelem mindennapi terheim, olykor megrázó kódova meg-megállok, és gyermekkoromon révedezek... félszeg gondolatokból szelíd történelem terebélyesedik ki. Eszembe jut a kedvenc játékom... Istenem, akkoriban biztos voltam abban, hogy lelke van, hogy velem együtt sír, amikor nekem, mélyen ott bent, búsan és névtelen fáj a nagy „semmi”. Látni véltem a könnyfátylat koromfekete szembogarán... dicsérő pillantása jutalmazott, amikor ügyes voltam, mégis, ahogy telt-múlt az idő, ahogy zajtalanul és puhán teljesedett ki az életem, egyre inkább megfélekeztem róla. Évek óta vár rám mozdulatlanul, gyermekkori szobám hűvös-kékbe sápadó sarkán, és meglehet, amikor csend-falon kísértet-ujjak motoszkálnak úgy, mint egykoron, ő még mindig fél, ahogyan akkor is... régen... velem együtt. Meglehet, hogy amíg a vaksötét, komor éjből rontó szél száll az utakra, és haragjában mindent elsodor, ő engem keres, mint ahogyan egykoron én is kerestem a közelségét. Hisz mi az a percnyi, végzetes titok, mi az a lényegtelen, parányi változás, ami miatt a régóta megszokott kedves dolgok nem térnek vissza többé?

Egy pillanatig éltél

Ma újra láttam, hogy bíbor kedvvel feszülsz
az Astoria karcos, fakó üvegén,
midőn pajkos napsugár játszva menekülsz,
te gyönyörű múltam, te áldott, büszke fény!

Ma megfogtad kezem, s felpihegő vágyad
új mesékbe szőtte valaha volt fényed,
csodáltál látván, hogy szívemről lebágyad,
mint jóllakott bú a jótékony reményed.

Ma újra élt minden, lángodtól piroslott,
te boldogan az élet alá merültél,
s míg virrasztani hagytad örök titkod ott,
könnyemben olvadva ismét tovatűntél.

Elringat az est

Csendes még az est, és akár egy dajka
elringat, mint kedvenc gyermeket,
könnyű, puha, mint édesapám ajka,
míg fülemben súgta, hogy szeret.

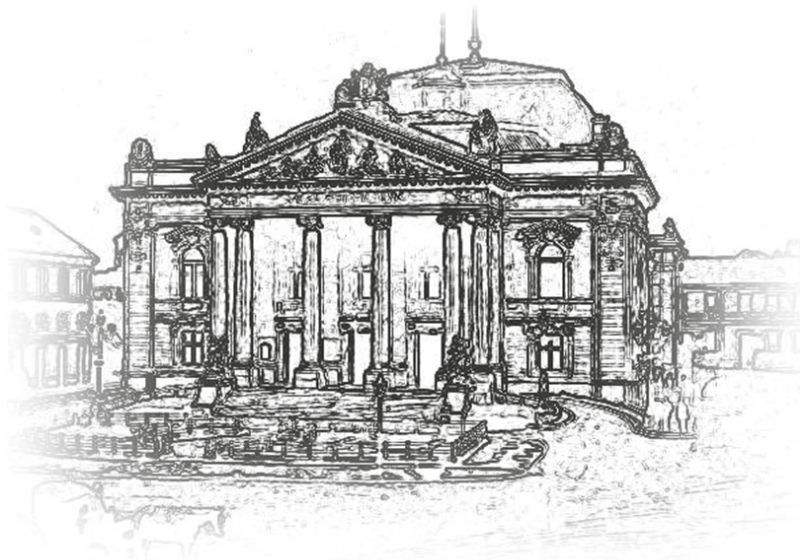
Majd lomhán ledől a liget határán,
kihúzza karját fejem alól,
itt maradok újra egyedül, árván,
hol hazátlan hiánya dalol.

Várad, gyönyörű bölcsőm

Szép szívedbe szókül a Körös-parti fűz,
bokáját öleli a szélben ringó nád,
lám, tornyaid fénye is éppen arra tűz,
amerre múltam ríja régvolt bánatát.

Édes Istenem, ó, hány nyáréji álmom
szegődik hozzám az őszi szürkületben,
s én akarom, vágyom, hogy remegve fájjon,
míg mindkettőnk fölött dér fuvalma lebben.

Az elmúlás ez, és a száműzöttje én,
hisz Te sosem mulsz el ködlő távolokba,
csak hűségesen kísérsz, megáldva, békén,
vigasztalásként a megmaradt napokra.

Ismerős láz fűt

Nagyvárad csöndje halkuló csobbanással
ömlik szét a parkok illatozó ködén,
majd szívig sajduló, bús csodálkozással
mered rám a Körös az ósdi híd tövéen.

A folyó álmos, lassú, mély zenéje
régmúltat dalol; Gyula letűnt nyarát,
ahogy ül a páholy büszke ölébe,
s Annára gondolva elsírja magát.

Vén magnóliának könnyei peregnek,
mikor Ady rímeinek csellója csendül,
ifjú, szép évei semmi ködbe vesztek
Várad flaszterének kőkezén keresztül.

Ismerős láz fűt, hát magammal viszem,
ez az egy, mit tőlem el nem vehetnek,
e csodatáját addig őrzi szívem,
míg ki sosem volt, majd én is elmegyek.

Astoria fölött megrezdül az azúr,
a régmúlt felém nyújtja langy-meleg kezét,
s mint Chopin etűdjében a zongorahúr
zokogva faggatózik: mondd, emlékszel még?

Hogy emlékszem-e? Én világba tévedt,
– e csodák nélkül már életem sem kell –;
hisz Apám szól rám, mint egy végítélet:
„még megvan az út, mely haza vezet el...”

In memoriam (1953–2006)

Október öt... sorsom naptárában
örökkön rőt betűkkel rikácsoló nap ez,
melyben a halál által vert síneken
végső sötétbe siklott kettőnk sorsa...
Ma újra koszorúba fűzöm minden fájdalمام,
és miközben a keresztre feszített
tegnapok közt sétálok,
figyelem, amint a hazug-arcú idő
fáradtan dől sírod éles sarkaira...
Istenem, már négy éve fonja át
jóságos szívedet ez a csönd.
Hányszor álltam itt árván
ez alatt a négy év alatt,
hányszor szívtam itt magamba
a szörnyű elmúlás szagát.
Hányszor verejtékezett ki homlokomon
az embertelen reménységem,
és hányszor foszlott szét újra meg újra
kongó-falú, Téged visszakönyörgő szavam.
Te pedig némán figyelted
szívem egyre fullasztóbb zuhanását...

Neked is nehéz volt ez a négy év, ugye Apa?

Téged is elfogott a kétségbeesés reszketése,
amikor láttad, hogy itt,
sírod szomorú árnyékában hülnek ki rendre
egykoron vidáman kidalolt, gyermeked vágyaim...

Haza szeretnék menni.

Négy éve gyötör ez az embertelen honvágy,
azóta csak egyetlen keringő zuhanás van lelkem helyén.

Szeretnék újra összekuporodni
illatos, lágy és meleg ölelésedben,
kisgyermekként hozzád bújva
hallgatni szíved két dobbanása közt
megbúvó bölcs, fehér csöndet.
Úgy fáj a világ nélküled, Apa!
Nem tudok több látomást,
több drága eszmét igézni magamnak,
valóságos hangod színére volna szükségem ahhoz,
hogy emberré lelkesülhessek újra.
Haza szeretnék menni. – mormolom
beteg vágygal magamban,
de csak a nagyra dagadt,
keserű könnycsepp csurgat egy elkésett,
utolsó csókot az érted átvirrasztott,
fájdalmas éjjelek vigasztaló béreként,
mielőtt ajkam szegletén lelné meg
szomorú és értelmetlen halálát.

Ma együtt-érzőn simogat érdes tenyerével a szél,
és szelíd nyugalma
lánghajam hosszú fürtjeivel játszik
úgy, mint ahogy ujjaid játszottak valaha rég.
A bennem rajban tóduló emlékek
elvegyülnek a száz titokkal terhes, temetői csönddel.
Megcsobbanó, híg sárban gázoló gondolataim
a múlt rút romjai közt botorkálnak Téged keresve,
s egyszer csak szívükhöz nyúlnak tétova kézzel...
Hisz itthon vagyok! Sírod árnyöleiben
mindig menedéket találok a balsorsú,
nehéz-sejtelmű, zord világ elől.
Itthon vagyok! – hallik messziről,
a távolban sorakozó rőt-rügyű, bús-szavú fák felől
kiáltásom visszhangja.

Tiszavirágú örömet a zivatar zaja kergeti szét...
Hiányzol Apa! Fájdalmas űröd zokog szüntelen
a lelkem mélyén tátongó, sűrűsödő sötétségben,
és így marad ez mindaddig,
amíg lelkem föl nem ér a csillagok zord,
nyirkos tüzeihez, hol két kitárt karod vár rám.
Akkor, majd újra otthon leszek.

Ha Te kérnéd

Hát áldjam meg ma is az átkozott világot?
Ha Te kérnéd, áldva áldanám,
pedig jaj, könnyek közt kiáltok,
hogy érted lelkemet az ördögnek eladnám.

Hallgatásod, csöneded által pusztulok majd el,
mely mar, szorít, szövetembe kap,
s bár látod kínom, elrejtezel,
mint fénytelen szememben az örök kárhozat.

És én legyek hálás azért, hogy így sínylődöm?
Ha kérnéd, az igéző éjben
rogynék térdre puszta mezőkön,
s megköszönném álmod a holtak erdejében.

Míg bennem téboly tombol

Rossz íze van a köztünk nyúló csendnek,
ily kárhozott vágy nem gyötört soha,
örvényei mögül, úgy követellek,
hogy keserű könnyem hull a porba.

Hiányod szívja húsomból a lelket,
kínom tavában véres nyomor forr,
s míg téboly tombol, körülöttem reszket,
majd lecsap rám az éles csend-ostor.

Delírium

Mancs-puha léptekkel közeleg az est,
a Hold lángjánál álmom üszkét szítja,
emlékeim közt egy régebbit keres,
kezébe veszi, s bőszen elhajítja.

Félálomban, kábán utána kapok.
Káprázat ez, avagy fényszülte árnyék?
Tikkadt ajkaimon fájdalom dadog,
és mintha újra ismert utat járnék.

Apámat látom kályha mellé bújtan,
gyerekként nézem egy kapurésen át,
úgy kinyitnám, de tehetetlen ujjam
csak rázza kulcsolt ajtajának zárját.

A régi kandalló tüze torkán túl
gyermekkorom újra ezer halált hal,
s míg arcbarázdámra sós fájdalom hull,
én küzdök a múlás gyilkos zajával.

Majd fájón minden halk jelenné reked.
Ágyamban fekszem. A holdfény rám legyint.
Vén ligetünk ismét álmosan fecseg,
és én a mába kapaszkodom megint.

Csak támolygok árván

Ma ugyanúgy virágozik szívemben a csönd,
miként a késő őszi rózsafakadás,
s míg fülemben kriptád mély hallgatása csöng,
a ligetben az árnyak kergetik egymást.

A párkányra omlok, Téged hívogatlak,
mígnem bús szívem a gyásztól holtra fárad,
nézd, páracsipkéktől bánatos az ablak,
belerajzollak a szomorú homálynak.

Oly nagyon fájsz! Ám kínomat mégsem oltja
sem emlék, sem álmom, sem élet, sem várás.
Árván támolygok, mint fénynek éji foltja,
és szokom a pokol hamujába' járást.

Valami készül

Valami készül. Ereszünk alatt
üvöltő port hasogat a szél.
A felhők között hullámvonalat
húz az Isten. Mintha Te jönnél.

Egészen földig hajol a liget,
mint azon a napon... Emlékszel?
Azóta várlak. Mint ki még hihet,
mint ki még bízhat... Még merészel.

Valami készül. Dermedt lélekkel
lesem az eget. Sebekre gyúl.
Árnyékára bukik, s míg térdepel,
a remény újra feléd indul.

Hiába, hiába...

A kín ma is újra szívemig kúszik,
amint elindulok múltunk nyomába,
mindegyik emlékünök bánattal búsít,
szembe nevetnek: hiába, hiába...

Befogom a fülem, hátat fordítok.
Nevetésük árja mégis egyre nő,
egy-egy emlékkép túl hangosan vihog,
sírásomba reng az egész temető.

Tíz ujjal marom sírodon a földet,
a sár jégfoga körmöm alá hasít,
mindkét öklöm bezárt kapukat dönget,
hisz túl azokon utunk szétágazik.

Én itt maradok régmúltunk peremén,
hol álmodok még kettőnk tengerén evez,
hol hatodik éve integet felém
a színed itta vég, mely szíven sebez.

Te pedig amott, ám mellkasod tombol,
a kriptabolt is átriád a mába,
a síri csönd is rí a fájdalomtól,
mindketten tudjuk: hiába, hiába...

Engedj hazamenni

Százfelől verdes a sors vihara,
úgy megbénít a csöndre tapadt múlt.
Körbenézek, van-e még kit zaja
térdre kényszerít. A táj lebénult.

Hallod, Apa, hogy dübörög a föld,
térdre hull a hiábalóság,
a fák hajában úgy lobog a zöld,
mint sírodon a hószirmú rózsák.

Hatodik éve idézlek fázva.
Könnyeim egyre csak hullnak, hullnak,
a sors vad szelétől megtépázva
bús szavaim sírodra borulnak.

Hatodik éve várlak, kereslek.
Mardos, éget a hiányod, Apa!
Adj helyet hát, kérlek, magad mellett,
engedd, hogy hozzád mehessen haza.

Valaki elment...

Az elmúlás új dalba kezdett,
melytől az ég is mennydörög,
a távolban ködpára reszket
keresztek sűrűje fölött.

Míg kínjában zokog a bús táj,
mi elbúcsúzva tort ülünk,
még friss a seb, még sajogva fáj,
valaki elment közülünk.

Egy ünnep emléke

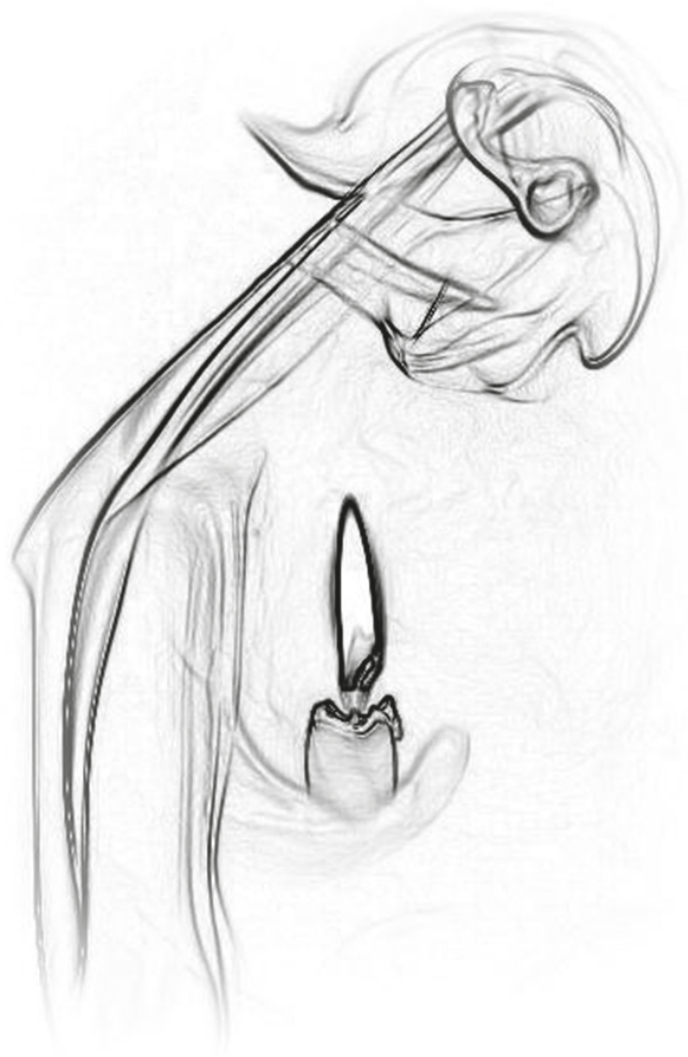
Ma újra a halál ege mennydörög,
míg mélyemben egy ünnep emléke sajog
jeges szél váj utat a bús sírok fölött,
s öklével verdesi a zárt ablakot.

Engem keres, hát megérkezett végre,
a télő Hold ezüst lepléből leng elő,
és mint, aki csak úgy, árván erre tévedt,
bejárja velem a fagyott temetőt.

A gyertyák fénye újra merő selyem,
hiszen Téged ünnepel ez a büszke fény,
látod, Apu, tiszta platinakeretben
feszül a komor éj Nagyvárad egén.

Ma én is hoztam csodaszép virágot,
mely fehér glóriaként fejednél ragyog,
és elhoznám neked az egész világot,
ha ünnepelhetném születésnapod.

De itt ma is, mint tegnap, bús csend lakik,
s a néma csönd mögött dermesztő hideg
örökkévalóak, akár álmaink,
miket folytathatnék, de nélkülöd? Minek?

Ma épp hatvan éve

Ma is idehúzott a tépett hangú hit
félve remegtető sejtés-ködök közé,
ahol a sors haragja nem tép, nem pusztít,
s hol levethetem már a kín szűrős övét.

Itt olvad össze a közel és a távol,
sírodnál egyesül a kezdet és a vég.
Míg kortyolgotok az emlékek borából,
sejtrostjaimban érzem lelked melegét.

Ma minden olyan más. Szeretetlenben úszik
az eleddig gyötrődő sorsveszőzte szív.
A régi fájdalom könnytelen búcsúzik,
amíg a tél szele habkönnyű táncra hív.

Szép a világ, Apu. Ma nem sújt a tudat,
hogy a vad elmúlás fodrozta meg rögd.
Ma csak azt látom, hogy mutatod az utat,
hogy Téged lássalak minden dicsfény mögött.

Téged látlak, igen. Létben, lángban, árnyban,
a vadmirtuszok száraz szemfedelében.
Oly szép a világ e ringó félhomályban,
Te születél benne. Ma épp hatvan éve.

Sóhaj támad

Gyere, ülj mellém... Az idő láncon áll.
Látod, már a Nap is álmosan kihunyt.
A mécs fénye, mint egy ércfonál
kötné gúzsba a tegnapi bút.

Nem hagyom, nem én. Elkaparok százszor
minden gyógyuló és hegedő sebet.
Hiszen amíg fáj, mindahányszor
bizonyosság, hogy Ő is létezett.

És hogy kicsoda Ő? Nincsen olyan szó,
amellyel valaha is lefesthettem.
Van ige, mely ki nem mondható,
mélyebbről tör fel, s nemesebben.

Ám fűszerebb tőle az esti szél,
mintha a csókja reszketne a légben.
Szentebb helyet foglal bárkinél
ezerarcú emlékeimben.

Sírós gond nyom

Az est csöndje most mindent túlkiált,
mint szökőár hull az alkony vére,
számtalan sebet, sok lelki halált
rak le az ég a föld peremére.

Sírós gond nyomaszt, elvetemült kín
járja be végig bús lelkem hosszát,
ám a bánat szűk repedésein
átbújva már eltalálok hozzád.

Két álmom között

Ma éjjel tágra nyílt vágyam kék szeme.
Őnéki a hajnal épp csakhogy megérett,
s ott, hol a ternyék és rózsák keverednek,
a Te kihűlt emléked árnyéka kékllett.

Újra élni kezdteél. Sajgón, elevenen
lüktetted már aluvó szemhéjam mögött,
s lüktetésed, mint e betűrengetegben
épp oly időtlen volt, és épp olyan örök.

Hogy meg is szólaltál-e, már nem emlékszem.
De azt bizton tudom, hogy szemed bogarán
zsibbasztó bánatként olvadt el egészen
a golgotajárású, szíven vert magány.

Sokáig néztelek, te elföldelt emlék,
s habár jöttöd lázfokig hevített, gyötört,
úgy szorítottam meg ujjad kihűlt percét,
ahogy a meddő magot szorítja a föld.

De hiába. Szobám újra csöndes, sötét.
S míg elmém magzatja egy újabb álmot fon,
leküzdöm ébrenlétem harapó dühét.
Tán egyszer meglellek még, túl az álmokon.

Rád emlékezve

Ma itt állok újra nyughelyed mellett,
és újra átfut rajtam az a remegés,
amelytől hét éve térdére esett
bennem a hit. Sorscapás volt. Istenverés.

Sok kint hoztam ide, de nézd, hogy elszéled
a bánat, fájdalom, mikor itt vagyok.
Tudod, Apu, lassú haldoklás az élet,
amióta fényed már nem rám ragyog.

Azt mondják sokan, a világ rendje ez.
Minő badarság! Hisz mit sem tud a világ,
hogy szívem bár magasztal, nem tömjénez.
Életkertemben Te voltál az a virág,

mely kiszínezte a sorsmezőm kötényt.
Vagyok, mert voltál. Élek, mert léteztél.
S most nézem a kertem foghíjas sövényét,
és fel nem foghatom, miért jött a Tél...

miért ilyen korán, ilyen hirtelen?
Faggatnám Istent, de rám néz, és csak legyint.
Hiányzol Apu! Örökkön... Istenem,
egy újabb év múlt el... és nélküled, megint.

Nyolc lombhulláson túl

Az égbolton ugyan még lázpír tüzel,
s a meleg még játszik a Nap udvarán,
de a hűs szél már kertek alatt fülel,
majd harsányan nevet ligetünk baján.

Már vetkezni kezd a bütykös, vén platán,
lelke megért az őszi lehunyásra,
s míg csönddé tömörül köré a magány,
a fa úgy sóhajt, hogy a szél ne lássa.

A nyír még tartja magát. Még fiatal.
Fagyok harapása neki csak játék.
A vad szélnek feszül, mint egy sziklafal,
s daccal áll majd, ha hótól hűl a tájék.

Tartom magam én is. Nyolc véres roham
tiport át rajtam. Ma újabb őszi köszön,
és nincs az a hit, sorsszál, lélekfolyam,
nincs az a láz, mi veled összekössön.

Árvaság, magány... ellenükre élek.
Nyolc éve hull rám az elmúlás-pernye,
de csönded setét vizeitől nem félek,
már nem ránt magába hiányod verme.

Boldog vagyok

Ma madár szólt, és virág nyílt faágon,
a zokogó szél is elbűjt reszketeg,
s míg búcsút int a tél a nagyvilágon,
én megcsodálom a felhőtlen eget.

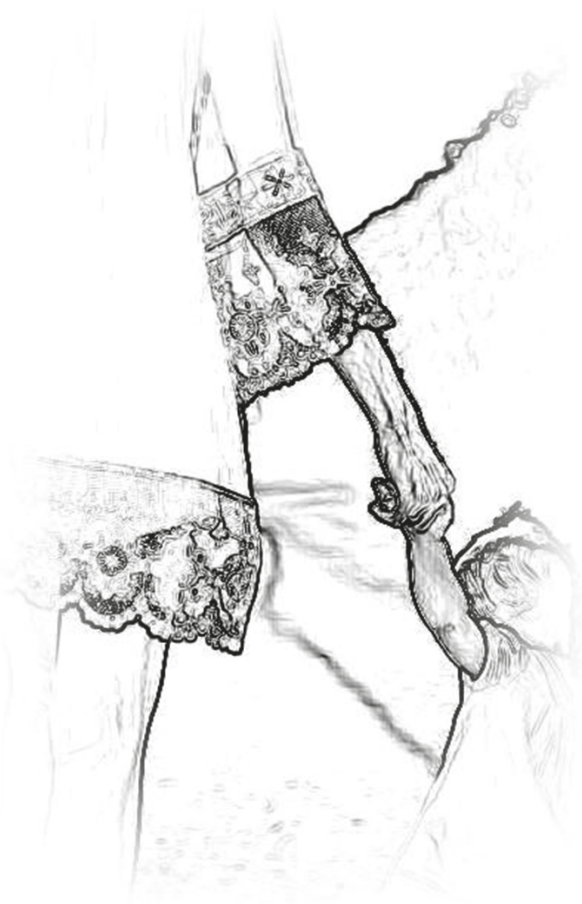
Oly boldog vagyok... az est mosolyogván
örömből fakadt könnyeimet issza,
és én, akár a napfény alkonyórán
szeretnék futni: vissza, vissza, vissza,

ahol ma jártam, emlék-szentélyeken,
hol a tavasz játszott szélhúrján Chopint,
hol anyám vállívére simult fejem,
s hallhattam, mint mesél a sok éves csend.

Boldog vagyok... ma álmok lengtek körül,
és mindegyik álom újra mesészép;
harmincöt év kín semmiséggé törpül,
míg ez a nap éli tündér-életét.

Ma anyám ajkáról szökkent a beszéd,
mindegyik szavában élt a szeretet,
ujjaim ölébe csúsztatta kezét,
és mindkét szeméből örömkönny pergett.

Boldog vagyok... ma olyan szép az élet,
minden megélt perc régi sebet ápol,
s míg kezem apám fejfájára téved,
szédül a szívem anyám illatától.

*Tudom, hogy szeretsz.
Abból, hogy nem szorítasz,
hanem csak tartasz.*

Visszamennék

Rég felnőttem. És mégis, olykor
még keresem azt a gyermeket,
ki száz éve, épp karácsonykor
font könnyrojtokból szemfedelelet.

Ha megtalálnám, átölelném,
mint napfény a sanyargó vetést,
fülébe súgnék léleknyelvén,
hogy létezik igaz szeretés.

Hogy hazugság volna? Ős-jogon
hazudnék hát, ha ez szókenyér.
Mulandó bűn, míg sorsa... sorsom
új szélcsöndje mindennel felér.

Ringass el

Kacag a május, és vidám nevetése
fülembé énekel, akár egy Schubert dal,
s míg lelkem tánkra kél, e dal lüktetése
az oly nagyon vágyott öledben marasztal.

Bölcsőként ringass el, akár e hangpatak,
mely víg fodrával dajkál tavaszéneket,
és gyönyörködj te is, hogy szálakra szakad
a jéghideg csönd, mely közöttünk lebegett.

Egy emlék sincs már, amely jajveszékelve
sírva zokogna meggyötört szívünk alatt,
hiszen itt leng illatos füstje a létnek,
míg szívdobbanásaid körüldalolnak.

Bárcsak letehetném

Jó volna, ha egyszer fölszakadna
mindaz, mi mélyemben rég megkövült,
tépjen, marcangoljon kínom karma,
csak érezzem, hogy könnybe különült.

Jaj, mennyi szenny, tompa álom, salak
szabadulna végre-valahára,
s a visszafelé áradó savak
nem roncsolnák szívemet halálra.

Nem ringnék többé emlékem szaván,
nem fájna, hogy sosem voltam gyermek,
hogy sosem ölelt magához anyám,
míg mostohák téptek, úztek, vertek.

Nem fájna, hogy fülemben úgy sivít
a rég átélt véres iszonyúság.
Felemészt, elpusztít, megsemmisít,
rút féregként kikezd. Belülről rág.

Árva vagyok. Senki. Bús nincstelen.
Anyám szült így a Sors lába elé.
Bár tudnám, miként, hogyan viseljem,
hogy négy magzatja szakadt százfélé.

Bár tudnám, miként felejthetném el,
mivel oldjam el e lélekcsoport,
hogy a gyermekszemhéjamat éjjel
sose csukta be gondoskodó csók.

Lélekgyomrom korgott, kínozott éhe
a szeretet-szötte, kedves szónak,
de csak szópenész jutott kenyérnek,
mint a legtöbb árván álmodónak.

Ma adnának sokan. Nem kell vigasz.
Nem kárpótol a szájalomostya.
Szakadna fel végre, s a könnyviasz
múltam szennyét szívemből kimossa.

Tőled tanultam

Míg küszöbön feküdtem, akár egy kivert eb,
és láthattam, ahogy sorsom arcomba nevet,
én tőled tanultam, fivérem, mi is a seb,
melyet sem hit, sem szándék gyógyultta nem tehet.

És amíg mások tort ültek esett lelkemen,
Golgota-útnak látszódott minden tűnt öröm,
tetőled tanultam: fölé kell emelkednem,
hisz az a bánat, mely sírva szemedből köszön.

S míg léttengerem csobbant csorba sziklaélen,
vad hullámai zengve égig tornyosultak,
Tőled tanultam akkor is, édes fivérem,
hogy csöndben várnom kell, míg mély pokolba hullnak.

Tőled tanultam mindig is... noha Te vagy az,
kinek sorsára kő gyanánt durva átok hullt,
akit a kegyetlen Élet sosem jutalmaz,
akinek minden lépése álom, mese, múlt.

Ha sírig űzöl is

Merőben más vagy, mint a többi álmom,
mint az a buja, bomlott akarás,
és ha sírig űzöl is – mégse bánom,
hogy hiszlek, mint hívók a Messiást.

Hogy nevet adtam annak, ami nincsen,
kihordtalak, s most űröd súlya nyom,
pedig még érzem tejfől-szóke tincsed
hogyan terül szét büszke vállamon.

Borostyánszemed rám ragyog sötéten,
bölcs szavaddal telik meg a lelkem,
és minden ember szépbe-szótt hitében
csak téged látlak, Édes Gyermekem!

Ám visszaránt a valóság vasökle,
és átölel a csonttá fagyott csend,
csak vágy maradsz, mit mostantól örökre,
magamba zártam, mélyen, idebent...

Visszamegyek oda

Szobámban ívlámpák izzása bágyad,
a múlt minden sarokból fájón fölsajog,
velem búsulnak a polcon álló tárgyak,
s vad szél verdesi a párás ablakot.

Itt gubbasztok vak éjben, árnyban, gyászban,
szomorú szívem is tetszhalottra fázott,
csak Várad tornyának aranyragyogása
feledteti velem a külvilágot.

Visszamegyek én, hol eltűnt édenek
és régi karácsonyok illata kering,
hol örülni tudok áldott ünnepeknek,
hol még Édesapám büszkén felém int.

Visszamegyek, ahol dalolni késztet,
hogy milliók szíve ugyanolyan boldog,
hol szárnyalhat lelkem, melynek vágya éghet,
hol a gyertyák melege rám mosolyog.

Visszamegyek, ahol semmibe tűnnek
a filléres morállal álcázott mesék,
ahol a karácsony még Szeretetünnep,
s nem álcsillogással mázolt szürkeség.

Át a csenden

Ma ajkamra keserű szó téved,
feléd szalad a messzeségen át.
Kábult-árván sír bennem az élet.
Szívemet tépi. Hallod zsváját?

Lekacagott szavak, könny, vér, sebek
kínoznak, gyötörnek. Tán halálig.
Kérlek, hadd legyek ma újra gyermek,
hogy érdemes volt-e, majd elvállik.

De vissza kell mennem, át a csenden,
hol újjáéled az egykori perc,
hol bakfisként még öledben fekszem,
hol elmondhatod, miért nem szeretsz.

S ha megtudtam végre, visszatérek,
nem lesz több kérdés, kísértés, titok.
De ma még hadd legyek gyermek, kérlek,
talán most anyu is szeretni fog.

Addig kapaszkodom

Nem láttad soha megcsukló térdem,
ölelésre hiába tárt karom,
s tán azért túrted meggörnyedésem,
mert elszánt vagy, akár a fájdalom.

De én is konokul kapaszkodom,
míg elszórt vágyaim közt nem rekedsz,
és addig csüngök, anya, hangodon,
míg meg nem tudom, miért nem szeretsz.

Ugye nem késtem el?

Sosem mondtam el. De csendem dacára,
úgy kúszott fel a szó torkom szűk falán,
mint a lián a bozót derekára.
Hiányzol, szeretlek, szükségem van Rád.

Hány év dac, gőg szakított ketté minket,
s én hányszor merítettem újabb erőt,
hogy látni akarjalak... s vétkeinket
hótisztára mossam mindkettőnk előtt.

Haragudtam Rád. Tán gyűlöltelek is
a meg nem kapott, lágy ölelésekért.
Váddá nőtt a dac, rágott, mint a pestis,
és tudom, hogy nyíla mindig szívet ért.

Megszülnél újra? Mondd, vajúdnál velem?
Újra hordanál engem szíved alatt?
Vad növésed voltam, már-már idegen,
de a Te fiókád, a Te madarad.

Hiányzol. Szeretlek. Szükségem van Rád.
Ugye nem késtem el? Ugye hallod még,
hogy naponta áldom lábaid nyomát.
Bár elmondtam volna... akkor... réges-rég.

Alulmaradtam

Nem vagyok tolvaj, de száz merész tettnek
ringattam fészkrét. Egyik se volt csalárd.
Volt, hogy áthúztam vonalát a rendnek
és megloptam a Halált.

Habzó szájjal átkot, káromlást szórt rám,
s én emelt fővel álltam mindahányat.
Elbízta magam, s míg nevettem sorsán,
visszalopta apámat.

Átkozott bizás, hány nyomorúságnak
tártál kaput akkor... Én számkivetett,
sírját ástam aznap száz verő vágynak.
Most meg a Halál nevet.

A Halálhoz

Itt ólálkodsz lélekkertem alatt,
gyökerestől téped ki a fákat.
Nem látod? Mérged úgy végigszaladt
sorsomon, hogy ezer évig fájhat.

Mit ártottam én? Dühöd ütése
zúzott szét bennem minden szép álmot.
Nézz csak végig rajtam, gőgöd kése
vési belém a legmélyebb árkot.

Nem látod? Vak vagyok már teljesen.
Szemem fényét is magadhoz vetted.
Mondd, miért követsz át egy életen,
mit akarsz tőlem? Mondd, és megteszem.

Vértvajúdó legenda

Vad reccsenésre riadtam fel az éjjel.
Talán egy korhadt lécszakadt ki sorsomból,
mint hídból a pillér, mit az idő érlel.
Én nem tudom, mi volt... de a másvilágról
Te integettél, Apám.
S ekkor, először talán
nem mosolyogtam vissza. Térszakadékon,
múlt-folyókon, lázálmon, sorsközönyön át
futottam feléd. Ó, te Árny, te Csalékony,
hát azt hiszed, gyermeked mindent megbocsát?

Lopva szöktél el, mint huszonhárom éve.
Hiányod mély barázdát vájt bennem csontig.
Vér sípolt tüdőmből... Az Ég szerelmére,
Apu, nélküled a világ összeomlik,
örök némaságba fagy.
Élet sincs, ahol nem vagy.
Éjjelenként álmaim átokkal vernek,
mosolyogsz várván, hogy visszamosolyogjak.
Azt hiszed, hogy a röpke tíz másodpercek
a nappalokon át is ragyogni fognak?

Egyszer kihúztalak már a vég torkából,
s Te húszévnyi jövőt ígértél cserébe,
de csak annyi jutott a kisírt csodákból,
mint csaló Júdásnak. Harminc ezüstérme.
Se-színű szavak, tervek
ma földszagot lehelnek.
Megloptál! A falánk rög gyomrát tömted meg,
jóllakattad meleg, boldog álmaimmal.
Miért fontál eskükből hosszú kötelet,
hogy lásd, amint jelenem húsába irdal?

Jöjj, szórj sebeimre égő nátriumot!
Ezerbűnű vagyok. Ítéld, verj meg érte.
Most nem keresem meg a parányi zugot,
mely régen oltár volt esti vezeklésre.
Gyere, ne ácsorogj ott,
mint vérig sértett halott!
Kóstold meg a kínkeservet, kijózanít.
Vajon lesz-e így is mosolyogni kedved,
ha büszke melledbe dacom kése szakít!
Hallod, Apu? Könyörgök... Fel kell ébredned...

Megremeg az éj kékje, halkan nyög a föld,
a tébolyító iszony is csitulni kezd,
de árnyad után kapva szívem fölüvölt
még egyszer, utolszor... majd simul a csendhez.
Száll, száll a sűrű pára
sorsom új hajnalára.
A valóság ím fény-szárnyait kibontja,
és feleszmélek... élek. Ha nélküled is.
Ostoba lelkű, ki mérgét végighordja,
hagyva, hogy feleméssze akár a pestis.

Várlak

Én mindig csak várlak...
nem tudom mióta, nem tudom mi végre,
de ha messze suhan egy-egy emlék-hajó,
hangját se hallom a világ kebelének,
nekem csak a hangod, a hangod ringató.

Én mindig csak várlak...
felélénkül a múlt, egy csöndes messzi est,
mit borzongva hívok újra s újra vissza,
ujjam bizakodva egy tenyeret keres,
míg arcom redője könnyeimet issza.

Én mindig csak várlak...
néma sikolyként, mint sziklává dermedt kín,
életem már lejátszott, rég megunt szerep,
s míg nyolc év őrlő gyászát hordják vállaim,
csak káromló hiányod kerül közelebb.

Jó volna

Jó volna, ha újra kicsi gyermek lennék,
lánghajamat zászlóként lengetné a szél,
Apám langy-ölében oltalmat keresnék,
odamenekülnék, ha sebzett szívem fél.

Jó volna, ha újra vissza tudnék menni,
oda, hol gyermekkorom emléke cikáz,
rég-múltam illata átjárhatna megint,
mint beteget járja a forró esti láz.

Jó volna, ha újra kicsi gyermek lennék,
Apámra néznék, miképp a múltban rég,
szívemből ajkamra reszketnék merengvén,
hogy az emberélet szép, istenem, de szép...

Köszönöm, Uram

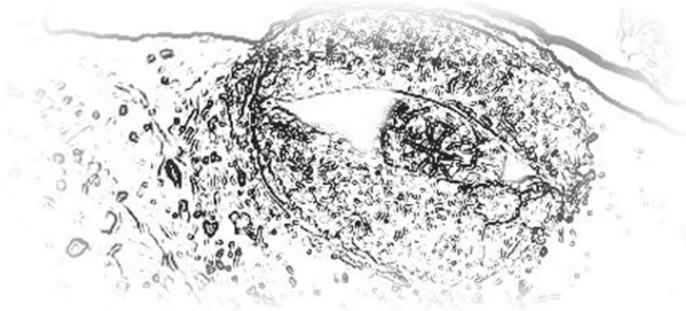
Köszönöm, Uram, ha bánat üli ajkam,
mert biztos célod van, mely ezzel igazít,
a talpakat is, mik átgázolnak rajtam,
hisz azok erősítik lelkem falait.

Köszönöm, Uram, az utam meredekét,
a megtöretett, gyöngye reményeimet,
a mélyemben dúló háborút és békét,
s a vesztembe rohanó lépéseimet.

Köszönöm, Uram, a vétkeim keservét,
hiszen tetteim súlyát érzem vállamon,
s ha valaha mégis jobb sorsot keresnék,
te túllátnál mindig a pillantásomon.

Köszönöm, Uram, hogy gyakorta megvetnek,
mert a durva szónak is érzem melegét,
a valaha rám emelt embertenyeret,
hisz általa lettem, ki lenni szeretnék.

A TEREMTÉS CSODÁI

Nézz a fa szemébe, amikor sorsa felől döntesz!

Én csak éjjel

Én csak éjjel tudok boldog lenni,
mikor fakul az ég alján a fény.
Szűkül a város. Már csak porszemnyi,
imbolygó árny a világ közepén.

Én csak éjjel tudok boldog lenni,
mikor a csönd a nyugodt tájon át
felém robog, s megáll lepihenni.
Langy ölembe fészkel be magát.

Én csak éjjel tudok boldog lenni,
mikor vágyaim árama sodor.
Gondtalan vagyok. Nem gyötör semmi,
s eszemben sincs, hogy fáj valamikor.

Én csak éjjel tudok boldog lenni,
mikor rég várt álmom feledni visz,
hisz engedi ajkamhoz emelni
szívemben hagyott emlékedet is.

Sóvárgás

Úgy vágyom már, hogy végre valahára
aranylón hömpölyögiön felém a nyár,
s puhán omoljon lelkem talajára,
mint halványzöld mezőkön a napsugár.

De melegét még nagy messzeség óvja,
így áhítózasom ma is ködbe vész.
Ám újra duzzad bennem majd folyója,
mígnem egy napon a hideg elenyész.

Csodáld meg te is

Aranyló alkony fedi el a várost,
nedűjébe mártva lélekpennámat
erdőt festek, mezőt, szép vadvirágost,
s róluk zengek halhatatlan ódákat.

Ugye Te is hallod, mily csöndes az út,
mindkét oldalán ibolyák fakadnak,
bársonyszirmukra nézd, finom harmat hullt,
és lábunk előtt mind fejet hajtanak.

Csodáld hát meg a folyón túli rétet.
Látod? Lepkék tánca karnevált rendez.
Fogadd áldását e bájos vidéknek,
szépét igazítja szomjas szemedhez.

Pillants ősszel a szőke sziklavölgyre,
hol száz madár a fák titkát beszélvén
ágról bokorra szállva üdvözölte
békés sétánkat ringó róna szélén.

Add a kezed! Nézd mily elevenre vált
a tó tükrén a csend. A sás kisarjad,
s a roskadó fűzön a szőlőbrokát
odacsalja a ránk károgó varjat.

Ne tarts tőle, sorsfüst itt nem fojtogat,
bár felzihál még sziklatömbű melled,
terítsd magadra a szózatrojtokat,
így azok melege teljesen ellep.

Ugye puha, finom? Mint a bodzahab,
mely ott pezseg a büszke dombtetőkön,
ahol ezer buja lombkebel dagad,
majd áthajlik a mohával szőtt rönkön.

Gyere, szegődj hát lépteim nyomába,
s én eléd terítem lelkem szőnyegét.
Ó, mennyi szépet szívott itt magába,
s nem jutott annyi, hogy csordultig teljék.

Lengyeli idill

A Hold hanyatt feküdt a diófa ágán,
habkönnyű álomként ringatózott rajta,
s ahogy együtt táncoltak a szél kottáján,
úgy nyitotta zsilipét a csodálkozók ajka.

A domb már szendergett. Csak halvány, rezge fény
szállt magason fölötte, akár egy madár.
Istenem, oly szép volt, mint élő költemény,
ahogyan füstszínvarázsba omolt a láthatár.

Télillat ölelt, mit messze kertek küldtek,
és lelkem fájni kezdett furcsán, betegen.
Amint gyöngé húrjai meg-megpendültek,
keserű könnyek özöne folyt át az ereken.

Pedig egy röpke perc volt, vagy még annyi sem,
s a Göncöl rézszekegérén loholt is tova,
de azóta folyton kérdőre von szívem,
a mesebeli, drága csoda hova lett? Hova?

Vedd észre!

Ember, vedd észre, mily pajkos kegyel játszik,
a májusi szellő a búzaföldeken,
szép szomorúfüzek dús hajába mászik,
majd elnyeli egy felé úszó köd-selyem.

Egy pillanatra állj meg, s nézd a ligetet,
a csöndjébe dermedt fehértörzsű nyárfát,
aranyló ágával mily buzgón integet,
ha hársfasoron túl meglátja a társát.

Ámulj, s gyönyörködj, tárd szét büszke melledet,
hadd fájjon, ha rigó sír odva rejtekén,
a Hold arcát csodálva szíved felnevet,
hisz oly gyönyörűn ragyog a vén domb tövén.

Ember, vedd észre a párától dús földet,
sással tűzdelt partot a vadvizek mellett,
golyák lépteit, mik gyöngye nádat törnek,
míg követik a harsány békaéneket.

Engedd hát, sorsodat hadd édesítsék meg
a körötte lengő illatok és színek,
vidd magaddal haza e gyönyört, szépséget,
teljen be vele a szépre szomjas szíved.

Te szép versekbe vágyó

Mondd, hová rohansz így Te ősz, Te szűz arany,
nem látod veszted a túlvilág ködében?
Jaj, de kár zokognom és áztatnom magam,
csak foszló köd int vissza némán, sötétén.

Miért sietsz így, Te ezerszínű álom?
Nyomodban megborzong a Körös-parti sás,
s úgy hullámszik végig járásod e tájon,
akár betegekből a szörnyű elmúlás.

Miért nem maradsz még? Csak pár röpké percnyit,
dőlj csak le napfényű oldalán a kertnek,
még él ott egy rózsza, mely virít, s ha elnyit,
majd indulhatsz - neki az ismeretlennek.

Maradok. Elsiratlak, s mélyemben őrzöm
rőtpettyes világát gyönyörű szemednek,
Te szép versekbe vágyó, csodaszép őszöm,
csendülő rímem hant-ölébe temetlek.

Édes kábulat

Nyitott ablakomon bekúszott a fény,
s én száz gond közül mosolyogtam rá,
mint ki mesét hallgat kedvese ölén,
úgy bújtam aranytopáza alá.

S ő gyöngé kezét homlokomra téve,
lázás ajkamról édes csókot csent,
majd mint az érett, szemrevaló kéve
mellém feküdt és magába ölelt.

Lesz valaha tavasz?

A bíboralkony ma is tündérvölgybe jut,
lobogó lángként rémképeket éget,
játszi könnyedséggel gyermekien fut,
de nyomában lassan lenyugszik az élet.

Hűvös ez az ősz, a bokrok rejtekében
rőt fészket készített avarból a szél,
a sápatag Hold rám néz hófehéren,
s a jegenyék sóhaja altatót zenél.

Csak én vagyok ébren, és fájó gondolat
gyötri kábult fejem, kínzón szédeleg,
míg rád gondolok, a mécsláng ellohad,
s füstkarjai fonják drága fényképedet.

Úgy fáj ez az ősz is, hisz sűrű fátylán túl
szívem görcsébe emlékeket kavar,
amint új nap virrad, felkel s megindul,
miként az a beteg, ki nyugös és fanyar.

Mondd, lesz valaha tavasz? Több is lesz talán,
mely úgy bódít majd, akár a finom bor,
édes láz kúszik majd sorsom várfalán,
és eszembe se jut, hogy fájts valamikor.

Tavaszelé

Bár még fehér kendőjével integet a táj,
egy rügy pólyájában már szöszmötöl a tavasz,
a mennybolt is ezüstlő virágszirmot havaz,
és minden szírom puha, akár az asszonyszáj.

Már egyre átlátszóbb és vékonyabb az árnyék,
s a barázdák ölében már feszül a magház,
a kerge szél is édes illatokra vadász.
Melengetni készül a hótól zsibbadt ágyék.

Ezer hold pipacsot vet nem soká az Isten,
s ott, hol eddig zúzvara-virágok sarjadtak,
a mezők rőt tüzében lázaktól dagadnak.
Új csodák élednek. Lesz megint mibe hinnem.

Már pihegve éled

Feloszlott már a vatta-szürke köd,
a csönd mélyebb lett, zsibbasztó, siket,
bár hűtlenül hideg s dermedt a föld,
már pihegve éled a vén liget.

Szajkó-toll csillan a gallyak között,
lány muzsikahangja lelkemig ér,
örömöm, látva, hogy visszaszökött,
szívembe lobban, akárcsak a vér.

Ajkamon a Nap arany csókja ég,
a tél szétterül lábamhoz hullva,
úgy tombolja ki végső erejét,
mint rossz kölök anyjára borulva.

Lélekvirágzás

Tavaszi szél zúgatta odakünn a fákat,
langy-viharaitól már vemhesek az esték,
s míg víg indiántáncra perdültek az árnyak,
a titokterhes eget ablakomból lesték.

Suhogó múlt és elhalt lélek itt a liget,
rügyfakadó szava száll át árva lelkemen,
tejfátyol sző ruhát a meztelen vidéknek,
szépségétől könnycseppek ölelik át szemem.

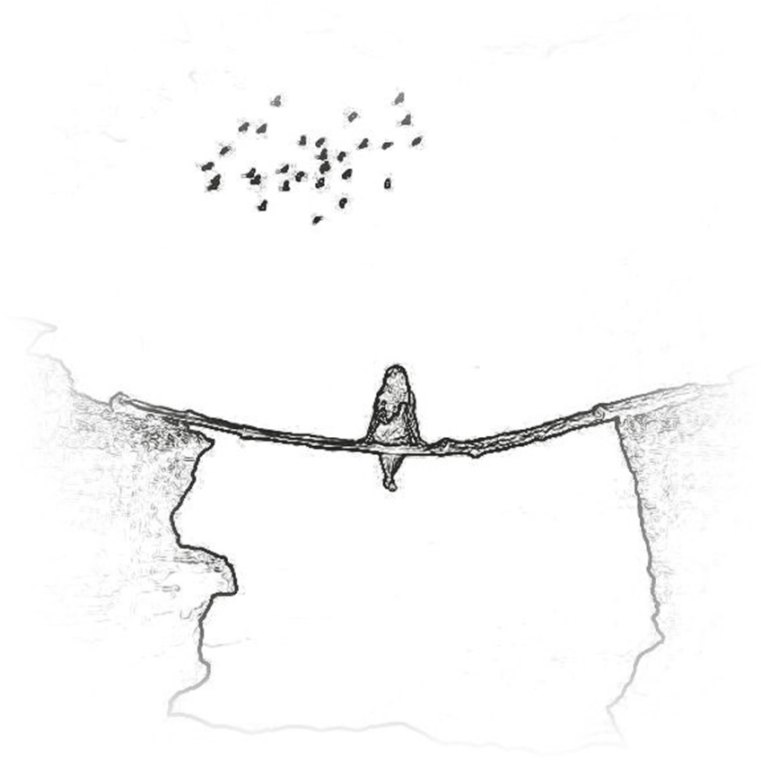
E halkuló bágyadás ajkaimról ásít,
ahogy lomhán réved a messzeségbe, hosszan,
csendben leszáll az éj, és szédülten parázslík
a tar ágak közül, ha csillagfénye moccan.

A teli-képű Hold is a tó fölött remeg,
szinte idehallom ajultan-finom nesztét,
szétterülő ezüstje ma illatos s meleg,
és néma rezgése angyali csillagbeszéd.

Szállj meg úgy

Ma végre túllátok a zord homályon,
s az élni akarás újra rám nevet.
Ó, te friss Öröm szállj meg úgy, hogy fájjon,
meglátod, míg élek, hálát rebegek.

Ma boldog szívvel nézek szét a tájon,
és minden szépet önmagamba mentek.
Gyönyörű tavaszom, jöjj, csókolj szájon,
köszönlek, vágylak, áldalak, szeretlek.

Csöndet szomjazva

Ma felmáztam a világ tetejére,
s amíg ott ültem egy fa korhadt érén,
ringatóztam lágyan a Nap melegén.
Rábíztram magam sorsom tenyerére.

Elült a zaj. Az ég kékje vett körül,
és mindenfelől rózsailat áradt,
a boldogságtól szemem könnybe lábadt.
Ott fenn Isten is az emberrel örül.

Bőkezű a Sors

Égi kézként simogat a nyár,
s rám szór friss, meleg élet-álmot.
Varázs ez. A testetlen fényár
feledni segít. Gyászt, kínt, átkot.

Ma szeretek élni. És holnap?
Mit bánom én, ha lelkem fölött
újra köröz szárnya a gondnak.
Ma élek. A Holnaphoz nővök.

Éjjeli fényölelés

A Hold ma éjjel lekúszott a földre,
akár egy jelenés, csalfa délibáb.
Előbb egy faágra, majd háztetőnkre
rakott fészket magának a fénynyaláb.

Ám ahogy az Idő lomhán percegett
falióránk nagy mutatója alatt,
a kacérkodó fény leereszkedett
és szobám párás üvegére tapadt.

Játszottam vele, de tudta, hogy látom.
Kíváncsian vártam, jön-e közelebb.
S ő úgy siklott végig selyemruhámon,
mint valaha te a vágyaim felett.

Bőrömhöz ért. Mint tavaszon a pázsit,
oly puha volt. Akár a nemes pamut.
Rám simult, mint aki odakünn fázik,
s majdnem pirkadatig mellettem aludt.

Megint rajtad mereng

Álmosan ásít az ébredő liget,
a Nap izzó vére kékbe feketéll,
nyírfánk alatt egy bús árnyéksziluett
nézi, hogy szelíden búcsúzik a tél.

Ajkam csöndet tanul, mint ki még alszik,
sóhajja hajtja lomha tűnődésem,
majd úgy ront reám, mint aki haragszik,
hogy megint rajtad mereng szívverésem.

Sejtjeimben lüktetsz, már-már szinte fáj
ez az égő vággyal összevegyült kín,
s míg rám nézve gyűri homlokát a táj,
csókként terülök a hajnal ajkain.

Homály takar

Leszállt az este. A fészkek alatt
a fecskék is ritkában köröznek.
Az ég korma szárnyaikra tapad.
Nyoma sincs a nappali örömmek.

A liget hallgat. Csak egy-egy szellő
fésüli át a hársak ágait.
A heges közöny testesedve nő,
s mint dombon az árny, aláhanyatlik.

Szívem is megáll. Lepihen szépen.
Még lüktet ugyan benne hajszálér,
de várja a hajnalt. Langy fényében
öröme mindig, mindig visszatér.

Elbúcsúztam

Ma a kövek alatt is meg-megnéztem,
kerestem a tovatűnt nyár melegét.
A szél meg se rezzen. Ájult békében
kémleltem az eget. A kék szeme élt.

Felpipiskedtem búcsúcsókot adni,
s ő visszacsókol. Íze szinte szédít.
Míg hagyom a fényt ajkamra tapadni,
édes csókjában új reménymag érik.

Ősz elé

Már itt az ősz. A táj komorsága
ideért a ligeten keresztül,
rátapadt házunk meszelt falára,
s a mélybe tekintvén, fázva összerezdül.

Valahol messze zivatar morog.
Az ég alja egy percre megkövül,
s mint ki nem ismer föl, rám hunyorog,
aztán továbbindul. Újra csönd vesz körül.

Nyírfánk borzong, mint lázas nagybeteg,
panaszt hordozva szomorú szívéen,
ablakunk alatt gubbaszt csüggeteg,
míg ágai közt szél sír. Őszi bús szirén.

Nekem is fáj. Megint búcsúznom kell.
Hűtlen a nyár, más láb elé terül.
A fagyhideg lelkem alá fészkel,
és ott benn gyötör, mardos könyörtelenül.

Vén ligetünkben járt az Élet

Magam vagyok, az éji csend
fojtogat némán, s dülva dül,
a falakon túl Mozart zeng,
s mint vihar zúgni kezd vadul.

Sűrűl a dallam, s úgy tódul,
miként érben rohan a vér,
s pendíti keresztül-kasul,
hogyan senkibb ő a senkinél.

Én meg csak ülök hallgatag,
mint kint a hajlott testű fák,
a hárfaszóából, mint patak
csurog a hűs szomorúság...

Ahogy a moll légbe hasít,
őrzöng a szív, sírva zokog,
viharzón bontja szirmait,
majd hullámhegyként felcsobog.

Magam vagyok, újra mély csend
ölel búsan, eltűnődve
vállamra ül, ujjongni kezd,
s mutat valamit a ködben.

Nem értem... hisz nincs ott senki,
csak ablakok ív-sora ég,
de ő tovább rezgetteti
kisszobám békés hűvösét.

Majd feltűnik egy hárs alatt,
nem áhítat, nem képzelgek,
az Élet, mint egy árnyalak
a dús fasor közt ellebeg...

Szép ajkán ül egy vallomás,
hogy kint rá pazarolnom kár,
csak nézzek rá, hisz ő nem más,
mint csók láza és dús mocsár.

Oly gyönyörű volt, csupa báj,
ahogy a ködből omolt ki,
s bár tudva tudtam, hogy majd fáj,
a száját vágytam csókolni.

A szökevény

Ligetünkön túl az ég sebes árja
egyre dühösebben örvénylik, habzik,
vad haragja a várost körbejárja,
s a lombhidak alatt földig meghajlik.

Járdához simulva kúszni kényszerül,
de tovább robog. Majd megáll. Megdermed.
Egy meredélyhez ér, ám ott felpezsdül,
s újult erővel friss haragra gerjed.

Új utat vág magának. Át a csenden,
mint kinek ereje végtelen, örök.
Mígnem észrevesz. Megáll velem szemben,
majd eltűnik a hárs árnyai mögött.

Végre meglátom

A liget fölött jeges szél zokog,
fájó könnye a fák kérgére hullt,
s míg úgy sír, mint talp alatt a homok,
zokogásában muzsikál a múlt.

Közelebb siet, majd félőn bekopog,
valamit mutat a ház túloldalán,
nem látok ott semmit, csak füst kanyarog
meg-megbotolva a hársak ág-bogán.

De ő makacson kitart, szinte dühöng
távolba meresztve sovány karjait,
és végre meglátom, ahogy odafönt,
a Hold szarva éppen fénycsíkot hasít.

Majd az egész ég tükörré mered,
s járdánkra omol, mint a lápi fény,
a szél engem néz, majd a ligetet,
és lezuhan a semmibe szegény.

Mielőtt elernyednék

A Hold kisszobánkat átitatja fénnel,
a fűpázsit alélva csöndesen susog,
ajkam átjárja a fanyar ízű éjjel,
már aludnom kellene, de még nem tudok.

Parkunk lámpáiban lidérctüz ég búsan,
járdára terül az ősz-szaggatta teste,
majd lassan köddé fakul, s nesztelen suhan,
mint azt előre az esti szél jelezte.

A vékony falak közt is halkul a beszéd,
odakünn a szél is néma csöndet kerget,
de a Hold még mindig rám mereszti szemét,
búcsúszót hirdet a hulló leveleknek.

Az éj felmagaslik zajtalan, feketén,
s egyszerre csak az álom szövetembe kap,
még utoljára ámulok vad, bős dühén,
mielőtt elernyednék, mint egy rongydarab.

MAGÁNY-ZÁRKÁM FALAI KÖZÖTT

Szinte nap, nap után angyalsóhaj illatából szőjük meg saját álmainkat, és úgy vágyakozunk arra, hogy valaki mélyünk igazában pihentesse meg „tekintetét”, ám nem vesszük észre egymást az illem öszszekuszált törvényei közül. Már-már elhisszük, hogy azért nem figyel ránk senki, mert lélek-gallyaink sebzőnek látszó rútságával nem békélt meg a világ, s az idő múlásával ennek az önmagunkra erőltetett rútságnak gyolcsában vergődünk, meggyűlölve létünk árnyát is. Bénult akaratunk száraz pernyeként hull alá a be nem teljesült álmaink tövéhez, s létkereszt világunkban lassan gyűlöletté válik szívünkben fogant keserűségünk. Elfelejtünk emelt fővel járni... már csak megbújva osonunk, remélve, észre sem vesznek már... de mástól elvárható-e, hogy lényünk rettegő parazsa szemükben lánggá hevüljön, amíg saját szemünkben avasodik az önmagunkról kialakított idomtalan, torz kép?

Kőszirtmagányom

Újra kapaszkodnék. Ujjaim közül,
mint szétomló pára, illan el a volt,
az eddigi biztos rejtelemmé züll,
és nyomában szédült, sűrű csend ropog.

A semmit markolom. Őrülten lüktet,
nyirkos faláról méreg-nedű csorog,
s úgy érlelődik körülötte körbe
kőszirtmagányom, mint gránit-kriptabolt.

Magam választottam. S ő vakon követ,
saját árnyékomként körém feketül,
csak ne érezném folyvást, hogy nagy tömeg
emberrengetegben vagyok egyedül.

Kelepcébe zárva

Úgy vágyom az élet ízes szagát,
de úgy burjánzik köröttem a zaj,
bánt a hangok éle... a sorskacaj
túlrikácsolja szívem halk dalát.

S az Idő, az állhatatos, konok,
nyakamba liheg, a sarkamra lép,
folyton űz, kifoszt, száz szálakra tép,
s minden szálban száz lemondás dobog.

Jó volna megállni. Vagy elszökni.
Vagy találni egy szelídebb utat.
De minden sorsujj egyfelé mutat,
s dúlt lelkemet a zaj felé löki.

Lélekszéllel szemben

Ó, be utállak, be megvetlek, lelkem,
én vézna bordámból vert börtön,
addig kínoz, míg el nem énekeltem
az élők nyomorát e földön.

Ó, be viszolygok tőled, te szolgakéz,
tétova lágyság, satnya, béna,
ha ütnöd kellene, erőd odavész,
s puha ölembe hullsz alélva.

Be volnék inkább méreg minden szájon,
mintsem velőig szótt alázat,
bőröm nem kopna el száz kapzsi vámon.
Ó, megalkuvás, be utállak.

Irgalmatlan vajúdás

Zokog a tollam. Papírért kiált,
hogy Istennek új csodáját fesse.
De nem tud... hegye kínoztól kivájt,
csak szenved, jajong. Kínját ültesse

tejszínű lapra? Vérezze össze?
Fáj-virágból szőjön ma is verset?
Bánat-lakta dala hadd fűrössze
a holt színekben szunnyadó percet.

Talán majd holnap kacagni is fog,
s vele együtt a százfűlű világ.
De ma a kint-oldó, vén papírok
erejük fogytaig ölelik át.

Csöndes áhítat

Ó, mennyi mindent koldultam már össze,
vakmerő lázat, üdvös áldomást,
és úgy vágytam, hogy lelkemet fűrösze
sok kívülről jött fényes látomás.

Kutattam mélyét a sok messzeségnek,
csillagokig nyújtózott a vágyam,
s míg ott csodáltam kék fátylát a légnek,
itt lenn egy álmot ringattam lágyan.

Úgy ringattam, mint ladikot a tenger.
Féltőn óvtam, hisz remegve nemrég
térdére zuhant bennem dideregve,
s búcsú-bánattal törölte szemét.

Nem hagyhattam veszni, hisz csak ennyim volt.
Többi javam olcsó mind egy szálíg.
Vesszen is oda. Mi enyém, nem inog.
De ami igaz, valóra válik.

Gránitpillérek

Híd vagyok. *Volt és volna* között.
Alattam sok rég szótt álom szalad.
Sok zsoltárütem visszhangja mögött
még hallom, ahogy elönt a salak

minden vágyat, reményt, létörömöt,
majd lábam elé holtan hullanak.
Én maradok. *Volt és volna* között.
Célomat az Isten tudja csak.

Akkor is megélek

Itt állok előtted, nagy szemedbe nézek.
Bár lábamat befonta indád rengetegje,
egyenes gerinccel lassú tengődésed
figyelem, és nem hagyom, hogy kedvemem szegje.

Ha nem éltem eddig, hát most élni fogok.
Kikacaghatsz, csúfolhatsz, te dühös fürgeteg,
könnyem elapad majd, s újabb álomporok
vonnak be aranyukkal mielőtt fölkelek.

Majd ébren álmodom, hogy boldogság kering,
hol eddig a bánat ült bennem szemlesütve,
hogy szívem rézkapuján vonul be megint
a vágy, amelyben remeg a szeretés üdve.

S hogy szelét fogva egy erre tévedt szónak,
újra hinni tudom a sors-mesék igazát,
mely, mint az éjszín folyót a kecses csónak,
ússza át az áhítat lelkem kristálytavát.

Itt állok előtted, nagy szemedbe nézek.
Ha zokogva fájok is, én áldva áldalak.
Ne vess bukásomon, akkor is megélek,
te lélek-áron szerzett, te boldogságfalat.

Valami űz még

Mivégre kelek reggel, nem tudom.

Valami hajt... a láz, a hit, a vágy,
de mint a fákról hervadt őszi lomb,
holtan zuhannak este mindahány.

Ám reggel újramezdek. Ébrednek.

Hallom a sorsot, amint kikacag,
hallom a sorsot, amit kinevet,
s ha megunt, majd a sírba visszarak.

Miféle tűz ez?

Bánt ez a fény. Vakít. Szent lidérccláng,
mely csak kínoz, de sosem melegít.

Szöknék előle, ám a fényzilánk
egyre csak támad. Sírni kényszerít.

Miféle tűz ez? Milyen őszanyag,
mely ily hévvel szinte csonkig éget?
Szívemhez kapok. Arcomba kacag:
nem ismersz fel? Én vagyok az Élet!

Megállnék a mában

Puha csönd ölel. Jótékony homály.
A szél sem jár táncot a tölgy levelén,
ma nem mardos a múlt, jövőm se fáj,
jelenem szemében csillan a remény.

Lelkem falához bizalom tapad,
tesped, növekszik, mint köröttem a csönd.
Jaj, szívemnek, ez elnyűtt harangnak,
oly bizarr a hit, mely átjár és betölt.

TÉRDET HAJTVA A „NAGYOK” ELŐTT

*S*ohasem vennénk észre a hajnal lelkét ringató égi harmatot, sosem látnánk a csönd árnyát tovaszállni, majd elszunnyadni a szél langy-öleiben, sohasem éreznénk, ahogy új hajnalért epekedik bennünk a hit, és sosem látnánk meg a lélektől lélekig vezető kacskaringós utat, ha nem volna a költő, aki az eszme tüzeiben fogant, s az érző élet bölcsőjében dajkált pillanatképeket nem festené le nekünk, hogy mi, az élet zsongásától megsüketült, s megvakult lelkek is hallhassuk, lássuk, láthassuk a pillanatok misztikus teljességét. A magyar ajkú költők hátrahagyott léleknyma olyasfajta szentély, ahová csak levetett cipővel és fedetlen fővel illik belépni. Ott az eszme magasztos szikrája, az érzés és a szeretet egyértelmű, egyszerű mélysége, s az élet eleven sokszerűsége áll össze egyénien teljes egészé, hogy nekünk ne legyen egyéb dolgunk, mint hagyni, hogy konduljon bennünk a gyönyörűség harangja.

A Halálraítéltnek

Béke lett végre. De nem úgy, s nem akkor,
amikor kétségbeesetten vágytad.

A fájdalom vérezte alkonyatkor
a sárból szedted fel a hitmorzsákat,
s borzalmas sírások közt meg is etted.
Így nyersen. Némán. Mert elhagyott a hang,
hisz szíved medrében Fanni rekedt meg,
mint folyó ölében rekedt kődarab.

Azt mondtad, felállsz majd. Érte. Magadért.

Úgy kaparászott mélyedben a remény,
ahogy plajbászod, ha vágyadról regélt.
Szabadság. Otthon. Vacsora. Gyertyafény.
Mégis leroskadtál. S míg utoljára
legszebb emlékeid melege járt át
Zagubicán, az ór parancsára
megcsókoltad az abdai barázdát.

A csönd is felüvöltött. Föléd hajolt,
s mint tűzvész nyomán elpárolgott harmat
magához ölelt, majd semmivé foszolt.

Magával vitte a látott borzalmat.
A fény sugar elsápadt. Válladra ült,
majd elnyelte őt is a sűrű homály,
s míg reményeid láza halálra hűlt,
egy igaz, magyar költőt gyászolt a táj.

Aki a helyedre áll majd

(válaszvers Ady Endre

Aki a helyemre áll majd című költeményére)

Harsány fürtökben lóg
földrünk a tavasz,
s ott felejtí magát
a házunk ereszén.
Istenem, gyönyörű
virágszirmot havaz,
s Te már nem csodálod,
Te árva, Te szegény!

Valóra vált átkod,
Költők Fejedelme,
aranyló cseppekben
ájul miránk a nyár,
s a Te álmód rakja
embertenyerekbe,
bő kézzel szétszórja,
de jaj, hol vagy Te már?

Őszül a vén nyíres,
lefejtik majd a bort,
s szénaszagú ágy lesz
a gyönyörű liget.
Te éles ajkú Ady,
látod, a tarka lomb
széllel ringó ága
nem Néked integet.

Valaha Tied volt,
Tied volt a tél is,
s a belőle intő
meleg asszonyi kar,
ma már másnak adja
mézédes kincseit,
mámora már többé
nem Téged vigasztal.

Sok százezer vágyad
már éjbe hanyatlott,
s a millió gyökér
szomjasan felissza,
sírva ismered föl
kései kudarcod,
rögödet markolod,
és nem térhetsz vissza.

Ám átkod itt marad,
köröttünk lengedez,
függő hídként ível
a távolba fájón,
mert siratott s hajszolt
vad éjjeleidhez
nincsen joga másnak
e szikár világon.

Általa lettél

A végzet nyila végül szíven talált.
Míg lábad alatt tátongott a mélység,
lelked még mindig Lédá-zsoltárt dajkált,
bár betűit már rég ál-hitbe vésték.

Nem hitted el, vagy hinni nem akartad,
hogyminden aszott virág peregve hull,
nem hitted el, hogy végleg elapadhat
a vágy, amely egyre új tüzekbe gyúl.

Még tíz körömmel fogódtál a lázba,
s a vett nimbuszodat rongyosra hordtad,
porba sújtottan, vérig megalázva,
Te azért is Ady emléklángját óvtad.

Szép múlásod volt. Szerteszállt a szikra,
de még rőkölt benned a régi féltés,
s mikor sűrű pernye hullt álmaidra,
elengedte végleg egymást a két kéz.

Hozzátartozni nem lehetett hited,
s mégis téged őriz minden halk dallam,
általa lettél, te Árnyfolt, Fénysziget,
általa lettél örök, halhatatlan.

Térdet hajtva emléked előtt

Én Neked hiszek, nem a világnak.
Elved nem fonnyadt el soha száron.
A sors útjai kuszák, silányak,
s Te, ha kellett, akár lélek-áron

szerezted meg azt az egy csepp mézet,
melytől édesült a vágy szívedben.
A szép szóban leltél menedéket,
csak benne hittél, konok hitetlen.

Úgy kábított a vérízű mámor,
Márta, Judit, Flóra... pazar álmok,
ha Téged olvaslak, mindahányszor
édes, meleg illatukban állok.

De hogy fájtál, ha csalt a képzelet,
és hogy irtóztál gyászod jajától,
s a csöndben esténként, hogy éghetett,
hogy nem jön többé hír a Mamáról.

De megölnöd magad? Nem. Badarság.
Idehallom hangod tiszta ércét.
Nincs az a mélység, az a magasság,
mely kioltná szavad szívverését.

Én továbbviszem fáklyád lángját

Ma letérdeltem sírod küszöbén.
Álmod füstje még fel-fellebegett,
majd fittyet hányva a lét közönyén
alakot öltött és rám nevetett.

Már semmid se fáj. Éhség se gyötör,
nem nyeled többé a bűn mérgeit.
A szélnek feszülsz, míg a sírgödör
öleli körbe holt reményeid.

Mindegy már neked, hogy szeretnek-e,
hogy az úri kegy ma kit gyámolít,
vagy, hogy ifjaink háromnegyede
rég elhagyta hazánk határait.

Nem dühöngsz. Nem nyílik szóra ajkad,
már az se bánt, hogy négyszer temettek.
Szárszó óta gúnyolódnak rajtad,
és bemocskolják drága nevedet.

De én élek. S mint túlélő végzet
bejárom a világ hosszát-szélét,
s rábírom e birka nemzedéket,
hogy a valót sírkövedre véssék.

A valót... hogy Szárszón, aznap este
sétálni vágytál csupán. Szóttlanul.
Ízt kerestél az aznapi vershez,
nem sejtve, hogy a vonat megindul.

Aláhajoltál. De a csöndön át
a jelző síp feljajdult zokogva,
megtorpantál, majd követted nyomát,
s menekülni vágytál szívszorongva.

Nem sikerült. Nehéz hervadás-szag
szállt akkor a közömbös világra.
Lángod nélkül az emberek fáznak.
Egy nagy Egész tört ott szét szilánkra.

Utószó

Meghatva dadog
évekbe zárt csodálat.
E „lány” költő lett.

KOVÁCS NÓRA

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	5
Szógyermekem	9
LÉLEKHAMUBA SÜLT ÚTRAVALÓ	11
Üvölt a vészharang	12
Mulandó minden	12
Kettőtök közül	13
Ma Istennel perelek	14
Csak jussak el oda	16
Új szentség nyomában	16
Bújj hát közelebb	17
Én maradok!	17
Hosszan alélva	18
Útravaló gyanánt	20
Invokáció	21
Amíg elhiszed	23
Dicső megállni a vihar verését	23
Ne csak nézz, láss!	25
Nézz lélekablakomon át	26
Te jól tudod, Uram	26
Adjátok vissza!	29
Mert hagytam	30
Nem kenyerem a megalkuvás	30
Ritkul a magyar	32
Nem volt még... ..	33
A fényfűzér árnyékában	34
Ember vagyok	34
Temetetlen múlt	36
Menekülnél vissza	38
Csendes kétségbeesés	41
Mire felezmélünk... ..	41
Te még mindig... ..	42
Van-e olyan csönd?	42

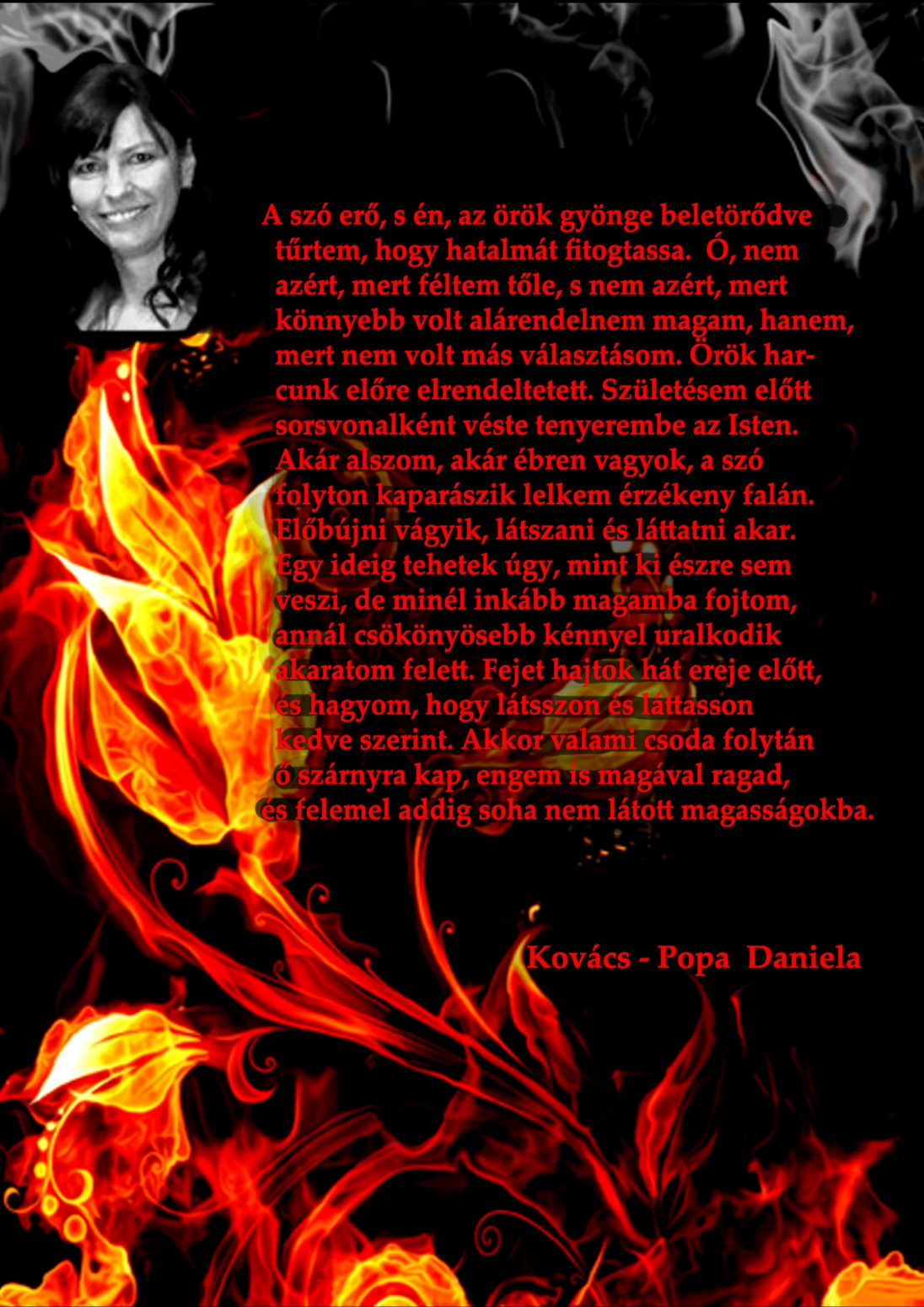
Engedd szabadon	44
Vess meg bátran	44
Én felvállalok	45
Könyörgés – sorslapom margójára	47
Asszonypanasz	47
Micsoda tévhit	49
Mesekönyv a szemed	49
Jaj annak, kinek elfogy a fájás	50
Van olyan	51
Vigyázz a szóra!	51
VÁGY ÉS VEZEKLÉS	53
Áldott lélekrés	55
Emelj fel	55
Bevésődve	57
Aki engem szeret	57
Babonás vágy űz	58
Álmoddá nővök	59
Szökjünk hát el	59
Azt akarom	60
Az örömhöz	60
Léleksóhaj	61
Ha álom vagy	62
Ha rád gondolok	63
Reméltelek	63
Jó volna	64
Igaz-e?	65
Lélekből lélekhez	66
Lélekszakadva	66
Hagynám, hogy keress	67
Halk szó simogat	67
Úgy alszom el	68
Jó álmodni rólad	68
Életre csókoltál	69
Azt akarom	69

Ha azt mondom	70
Hiányod egyre nő	70
Ugye, jössz majd?	71
Minden alkonyattal	72
El ne hidd	72
Mutasd magad	73
Ne szóljunk	74
Fátum	74
Új csodák felé	75
Nélküled mit sem ér	75
Hol vagy?	76
Gyűlölj, ha nem szeretsz	77
Éjféli sóhaj	78
Kérlek...	78
Mint két ikerhúr	78
Miért nem vagy itt?	80
Én itt, Te ott	80
Vajúdó magány	81
Csak kölcsönkaptalak	81
Bár hittél volna	82
Sírásba csukló sóhaj	82
Vers vagy	83
Mesévé szépült	83
Megtagadlak	84
Egyedül hulljak	85
Szerelem, miért múlsz?	86
Azt hittem vársz rám	87
Rémülten eszmélek	88
Éjféli sírás	88
Mint világból űzött, két félárva lélek	89
Tenyeremre veszek	90
Úgy ölelnélek	91
Olykor félek	92
Kínzó epedés	92

Sóhajt ver a szív	93
Sajogjon csak	93
Vércsenász	94
Rögeszmévé váltál	96
Kövek a vízparton	96
Messze jársz	97
Én már elindultam	98
Amint követelsz	99
Élet hagyta nyomként	99
Édes-keserű	101
Nem engem szeretsz	101
Ne fájjon, hogy voltál	101
Magányom hegyi beszéde	102
Téli requiem	104
Vigaszul önmagamnak	104
Zajtalanul	105
Eleget vívtunk	105
Áldom a sorsot	107
Tegnap eltemették	107
Új lázra hangolva	109
Szívzörej	109
MÚLTAMBA RÉVEDVE	111
Egy pillanatig éltél	112
Elringat az est	112
Várad, gyönyörű bölcsőm	113
Ismerős láz fűt	114
In memoriam (1953–2006)	115
Ha Te kérnéd	117
Míg bennem téboly tombol	118
Delírium	118
Csak támolygok árván	119
Valami készül	119
Hiába, hiába... ..	120
Engedj hazamenni	121

Valaki elment...	121
Egy ünnep emléke	122
Ma épp hatvan éve	124
Sóhaj támad	125
Sírós gond nyom	125
Két álom között	126
Rád emlékezve	127
Nyolc lombulláson túl	128
Boldog vagyok	129
Visszamennék	131
Ringass el	131
Bárcsak letehetném	132
Tőled tanultam	133
Ha sírig űzöl is	134
Visszamegyek oda	135
Át a csenden	136
Addig kapaszkodom	136
Ugye nem késtem el?	137
Alulmaradtam	138
A Halálhoz	138
Vértvajúdó legenda	139
Várlak	140
Jó volna	141
Köszönöm, Uram	142
A TEREMTÉS CSODÁI	143
Én csak éjjel	144
Sóvárgás	144
Csodáld meg te is	145
Lengyeli idill	146
Vedd észre!	147
Te szép versekbe vágyó	149
Édes kábulat	149
Lesz valaha tavasz?	150
Tavasz elé	151

Már pihegve éled	151
Lélekvirágzás	152
Szállj meg úgy	152
Csöndet szomjazva	153
Bőkezű a Sors	154
Éjjeli fényölelés	154
Megint rajtad mereng	155
Homály takar	155
Elbúcsúztam	156
Ősz elé	156
Vén ligetünkben járt az Élet	157
A szökevény	158
Végre meglátom	159
Mielőtt elernyednék	160
MAGÁNY-ZÁRKÁM FALAI KÖZÖTT	161
Kőszirtmagányom	162
Kelepcébe zárva	162
Lélekszéllel szemben	163
Irgalmatlan vajúdás	163
Csöndes áhítat	164
Gránitpillérek	164
Akkor is megélek	165
Valami űz még	166
Miféle tűz ez?	166
Megállnék a mában	167
TÉRDET HAJTVA A „NAGYOK” ELŐTT	169
A Halálraítéltnek	170
Aki a helyedre áll majd	171
Átala lettél	172
Térdet hajtva emléked előtt	174
Én továbbviszem fáklyád lángját	175
Utószó	177

A szó erő, s én, az örök gyöngé beletörődvé
tűrtém, hogy hatalmát fitogtassa. Ó, nem
azért, mert féltém tőle, s nem azért, mert
könnyebb volt alárendelnem magam, hanem,
mert nem volt más választásom. Örök har-
cunk előre elrendeltetett. Születésem előtt
sorsvonalként véste tenyerembe az Isten.
Akár alszom, akár ébren vagyok, a szó
folyton kaparászik lelkem érzékeny falán.
Előbújni vágyik, látszani és láttatni akar.
Egy ideig tehetek úgy, mint ki észre sem
veszi, de minél inkább magamba fojtom,
annál csökönyösebb kényvel uralkodik
akaratom felett. Fejet hajtok hát ereje előtt,
és hagyom, hogy látsszon és láttasson
kedve szerint. Akkor valami csoda folytán
ő szárnyra kap, engem is magával ragad,
és felemel addig soha nem látott magasságokba.

Kovács - Popa Daniela